ΕΤΟΣ Β ΑΡΙΘ. 19

ΗΦΥΣΙΣ

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1902

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

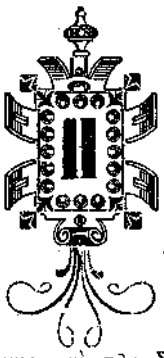

ΑΤΤΙΚΗ ὁμοιάζει πρὸς χερσόνησον τριγωνοειδῆ πεπυκνωμένως οἰκουμένην, ἧς μητρόπολις αἱ Ἀθῆναι, περὶ ἃς ἡ ἐλαιοστεφὴς πεδιάς, οἱ θάμνοι τῶν ἑρπόντων δύο ποταμῶν, οἱ δαφνῶνες καὶ οἱ καλύπτοντες τοὺς λόφους ἀμπελῶνες σχηματίζουσι γεωργικὴν ζώνην ἐκτεινομένην μεσημβρινῶς μέχρι τῆς θαλάσσης. Ἡ ἀνωμάλως διακοπτομένη περιφέρεια, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Σαλαμῖνος, ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν πλευρῶν, ὧν ἡ μὲν πρὸς τὴν Εὔβοιαν ἔχουσα μέτωπον ἀριθμοῖ 406 στάδια, ἡ δὲ πρὸς τὴν Ἀργολίδα ἀποβλέπουσα ἐν εὐθείᾳ γραμμῇ ὑπερβαίνει τὰ 357 στάδια καὶ ἡ περιορίζουσα τὴν Βοιωτίαν ἀνώμαλος ὀρογραμμή, πᾶσα διαπνεομένη ὑπὸ καθαροῦ ἀέρος.

II

Οἱ κάτοικοι εἰς φυλὰς καταγραφέντες διά τε τὸ γλυκὺ τοῦ κλίματος καὶ τὸ ἐλευθέριον τῆς διοικήσεως ηὔξησαν ὑπερμέτρως διαιρεθέντες εἰς μεγάλους δήμους, ὧν οἱ Κεραμεῖς, Μελιτεῖς, Κολυττεῖς καὶ Κυδαθηναιεῖς ἀπετέλεσαν τὸ περιφανέστατον Ἄστυ, οὗ ἡ μὲν περίμετρος ἦν 43 σταδίων, ὁ δὲ κύκλος τοῦ τείχους περιελάμβανε τὰς ἑπομένας πύλας.

Δίπυλον, πύλη Θριασία ἢ Ἱερὰ πρότερον καλουμένη ὡς ἄγουσα πρὸς τὴν ἱερὰν ὁδὸν τῆς Ἐλευσῖνος διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ, δήμου τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, διαιρουμένου εἰς **ἔσω** τὸν περιέχοντα τὴν ἀγορὰν μετὰ στοῶν καὶ **ἐκτὸς** ἔνθα ἦν τὸ κυριώτερον νεκροταφεῖον καὶ μεθ' οὗ συνεδέετο διὰ τῆς ἐπεκτεινομένης ὁδοῦ, ἐξ ἧς καὶ Κεραμεικαὶ αἱ πύλαι ἀναφέρονται. Αὗται δὲ καθ' Ἡσύχιον καὶ Δημιάδες πύλαι ἐκαλοῦντο, ἅτε ὑπὸ τῶν Περνῶν συγχναζόμεναι.

Ἀχαρνία, εἰς ἣν ἀπέληγεν ἡ ἐξ Ἀχαρνῶν νῦν Μενίδι, ὁδός.

Μελιτίδες πρὸς ἄρκτον τῆς πόλεως κείμεναι, ἀφ' ὧν ἤρχετο ἡ Κοίλη, δῆμος φυλῆς Ἱπποθοντίδος, περὶ ἧς ὁ Ῥὸς ἀποφαίνεται ὅτι αὕτη ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀρχομένη προβαίνει κατ' ἀριστερὰν πρὸς τὴν κρήνην Ἀγᾶ καὶ περατοῦται εἰς τὸν ἐλαιῶνα. Πρὸς τοῦτον διαφωνεῖ ὁ Λήκιος λέγων ὅτι κατεῖχε τὸ πρὸς ἀνατολὰς μέρος τοῦ ἐντὸς τῶν Μακρῶν τειχῶν διαστήματος καὶ πιθανῶς πρὸς τὸ ἐκτὸς τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως μεταξὺ τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Πνυκός. Ἐνταῦθα ἦν τεθαμμένος ὁ ἱστοριογράφος Θουκυδίδης καὶ ὁ **Κίμων**, περὶ οὗ ὁ μὲν Ἡρόδοτος ἱστορεῖ «τέθαπται δὲ Κίμων πρὸ τοῦ ἄστεος πέραν τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ», ὁ ἰδὲ βιογράφος τοῦ Θουκυδίδου Μαρκελλῖνος ἀναφέρει «πρὸς γὰρ ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνεια μνήματα» ἅπερ ὁ Γερμανὸς Φόρχαμμερ ὑποθέτει ὅτι εἰσίν, οἱ ἐν τῷ βράχῳ δυτικῶς τῆς κλιτύος τοῦ Μουσείου ἀνακαλυφθέντες δύο λελαξευμένοι τάφοι.

Διομία πύλη κειμένη κατὰ τὴν εἰς Κυνόσαργες εἴσοδον, ἔνθα ἦν γυμνάσιον τῶν νέθων, πλησίον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἱππάδες πύλαι περὶ τῆς θέσεως τῶν ὁποίων οἱ νεώτεροι διαφωνοῦσι καὶ παρ' ἃς ἦσαν οἱ οἰκογενειακοὶ τάφοι τοῦ ῥήτορος Ὑπερίδου. Ὁ Λὴκ ὁρίζει αὐτὰς κατὰ τὴν δυτικὴν πλευράν, πάντως ὅμως ἔκειντο πλησίον τῆς Διομίας πύλης.

Διοχάρους πύλη κατὰ τὴν εἰς τὸ Λύκειον γυμνάσιον εἴσοδον παρὰ τῷ Ἰλισσῷ.

Ἰτωνία πύλη ἐκ τοῦ μέσου ἀρχομένη τῆς μεταξὺ τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ λόφου τοῦ Μουσείου ὁδοῦ κατέληγεν εἰς **Φάληρον** καὶ παρ' ἣν κατὰ Παυσανίαν (ἐν Ἀττικοῖς 2, 1) ἦν μνῆμα τῆς Ἀντιόπης Ἀμαζόνος ὑπὸ Πειρίθου καὶ Θησέως ἁρπασθείσης.

Πειραϊκή, ἐξ ἧς ἤρχετο ἡ εἰς Πειραιᾶ κατερχομένη ὁδὸς καὶ ἧς ἴχνη διακρίνονται ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν κοινῶς **Φυλακῶν τοῦ Σωκράτους** καλουμένων καὶ τοῦ ὑπερκειμένου παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου βραχώδους κατωφερείας.

Ἥρίαι ἀπὸ τοῦ ἠρία-ερα-γῆς λόφος-χῶμα μνημείου, ἐξ οὗ καὶ περιφέρεια ἐνταφιάσεως, πρὸς τὰς ἀρκτικὰς νεκροπόλεις.(1)

Ἐκ τῶν πυλῶν δηλοῦται ὅτι τὸ περιβάλλον τὴν πόλιν ἐννεάπυλον τεῖχος διηυθύνετο μεσημβρινῶς μὲν καὶ ὀυτικῶς ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ πρὸς τὸ Δίπυλον, ἔνθα καὶ λείψανα ὑπάρχουσι πρὸς τὸ Θησεῖον, ἀρκτικῶς δὲ καὶ ἀνατολικῶς διῆκεν ἐγγύτατα τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ἀγχέσμου νῦν Λυκαβητοῦ καὶ κατέληγεν ἄνω τοῦ Ἰλισσοῦ.

Ἡ ὀχύρωσις τῆς πόλεως ἀναφέρεται εἰς τοὺς Πελασγικοὺς χρόνους, ἱστορεῖται δὲ ὅτι καὶ ἕτερα ᾠκοδομήθησαν τείχη ἑνώσαντα τὰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Φαλήρου, ἅπερ **μακρὰ τείχη** καὶ **σκέλη** ἐκαλοῦντο καὶ περιελάμβανον, ἐκτὸς τοῦ Πειραιῶς καὶ τῆς Μουνυχίας, καὶ τὸν μεσημβρινῶς ὑπερκείμενον λόφον. Τὰ τείχη ταῦτα ἐκτίσθησαν μετὰ τὴν ἐν Οἰνοφύτοις μάχην, ἐπὶ δὲ Περικλέους κατεσκευάσθη μεταξὺ τῶν δύο καὶ τρίτον τεῖχος **διάμεσον** καλούμενον παράλληλον τοῦ Πειραϊκοῦ. Κατὰ καιροὺς ᾠκοδομήθησαν καὶ ἕτερα μικρὰ τείχη καὶ πύργοι κατὰ διαστήματα, δι' ὧν ἐξησφαλίζετο ἡ ἐπικοινωνία τῆς πόλεως μετὰ τῶν παραθαλασσίων δήμων καὶ ἅπερ ἀνακαινιζόμενα ἐλάμβανον τὴν ἐπωνυμίαν τῶν ἀρχόντων· τοιαῦτα δὲ εἰσὶ κυρίως τὰ Κλεώνια, τὰ Ἀττάλια, τὰ Βαλεριανὰ καὶ τὰ Ἰουστινιάνεια τείχη.

III

Μετὰ τὸ φαεινὸν Ἄστυ δῆμοι ἀξιόλογοι τῆς Ἀττικῆς ἦσαν οἱ Παρνήθιοι, ὧν πρώτιστος καὶ μέγιστος αἱ Ἀχαρναί, φυλῆς Οἰνηΐδος, πρὸς τὰς ὑπωρείας τῆς Πάρνηθος καὶ οὐ πόρρω τοῦ νῦν χωρίου Μενίδι, περὶ ὧν ὁ Θουκυδίδης (Β.2,19) ἀναφέρει «Ἀχαρνάς, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων καλουμένων» (2). Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς Πάρνηθος ἐθεωροῦντο αὐτόχθονες οἰκήσαντες τὸ πρῶτον διεσπαρμένοι ἄνευ τάξεως κοινωνικῆς χώραν λεπτὴν καὶ τραχεῖαν, σχόντες δὲ κατὰ τὸν ἱστοροῦντα Ἡρόδοτον τὴν ἐξ Ἕλληνος κοινὴν καταγωγήν. Μετ' οὐ πολὺ οἱ Παρνήθιοι δῆμοι ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν κανονικὴν διοίκησιν τῆς Ἀττικῆς, διαιρουμένης τοπικῶς μὲν εἰς τρία μέρη, πολιτικῶς δὲ εἰς τέσσαρας φυλάς, δι' ὧν ἠνίττοντο τοπικὰς ἢ κοινωνικὰς διακρίσεις, ἐν αἷς ὑπήχθησαν ἐν μὲν τῇ Κεκροπίᾳ ἡ Ἀκταία (παραλία) ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐπωνυμίας Ἀκτή, ἐξ ἧς ἡ Ἀττικὴ ἡ ὑπὸ τῶν ποιητῶν Μοψοπία, Ποσειδωνία καὶ Ἰωνία καλουμένη, ἐν δὲ τῇ Κραναΐδι ἡ Μεσογαία (μεσόγαιος χώρα) καὶ ἡ Διακρία (ὀρεινή), μεθ' ἃς κατὰ Στράβωνα οἱ κάτοικοι ὠργανώθησαν κατ' ἐπαγγέλματα εἰς Γεωργούς, Δημιουργούς, Ἱεροποιοὺς καὶ Φύλακας τοὺς ἀπὸ Κέκροπος διακρινομένους εἰς Γελέοντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν γῆν, Αἰγικορεῖς τοὺς ποιμένας, Ἀργάδεις ἐργατικοὺς τῆς πόλεως καὶ Ὁπλῆτας τοὺς φρουροῦντας. Τὴν διαίρεσιν ταύτην τοῦ λαοῦ, τὴν ὡς Ἰωνικὴν παρὰ Στράβωνι θεωρουμένην, ἣν διετήρησε καὶ ὁ Σόλων, διεδέχθη ἡ νέα ὑπὸ Κλεισθένους τῶν φυλῶν διάκρισις, ἣν ἐμερίσθησαν δέκα ἐπώνυμοι τῶν Ἀθηναίων ἥρωες, ἀφ' ὧν αὗται ἐκλήθησαν ὡς ἑξῆς:

Κεκροπὶς ἀπὸ Κέκροπος ἀποίκου μυθικοῦ ἥρωος προελθόντος ἐκ Σαΐδος τῆς Αἰγύπτου.

Ἀντιοχὶς ἐξ Ἀντιόχου υἱοῦ τοῦ Ἡρακλέους.

Ἱπποθοωντὶς ἐξ Ἱπποθόοντος υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀλόπης θυγατρὸς τοῦ Κερκύονος βασιλέως τῆς Ἐλευσῖνος τοῦ παραδόντος αὐτῷ τὴν ἀρχὴν τῶν Ἀθηνῶν ὡς κληρονομίαν τοῦ πάππου του.

Ἀκαμαντὶς ἐξ Ἀκάμαντος Τρωϊκοῦ ἥρωος, υἱοῦ τοῦ Θησέως, ἀναλαβόντος ἐν Ἀθήναις τὴν ἀρχὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Μενεσθέως καὶ κατόπιν ἀποικήσαντος εἰς Κύπρον.

Πανδιωνὶς ἐκ Πανδίωνος υἱοῦ τοῦ Κέκροπος καὶ τῆς Μητιαδούσης.

Αἰγεὶς ἐξ Αἰγέως } υἱῶν τοῦ Πανδίωνος.
Οἰνεὶς ἐξ Οἰνέως }

Ἐρεχθεὶς ἐξ Ἐρεχθέως, μυθικοῦ ἥρωος τῶν Ἀθηνῶν, υἱοῦ τοῦ Ἡφαίστου καὶ τῆς Γῆς ἢ τῆς Ἀτθίδος θυγατρὸς τοῦ Κραναοῦ.

Αἰαντὶς ἐξ Αἴαντος υἱοῦ τοῦ Τελαμῶνος.

Λεοντὶς ἀπὸ Λέοντος ἢ Λέω ἥρωος Ἀθηναίου παραδόντος πρὸς κοινὴν σωτηρίαν τὰς τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρας, ὑπὲρ ὧν μετὰ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι ἤγειραν τὸ ἱερὸν Λεωκόριον.

Ἐπὶ Ἀντιγόνου υἱοῦ Φιλίππου τοῦ ἐξ Ἐλευμιώτιδος (310-307 π. χ.) οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ κολακείας πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Δημήτριον τὸν Πολιορκητὴν προσέθεντο δύο ἔτι φυλὰς τὴν Ἀντιγονίδα καὶ τὴν Δημητριάδα, ἃς μετὰ τὴν πτῶσιν αὐτῶν μετεκάλεσαν τὴν μὲν Πτολεμαΐδα (ὀλ. 140) εἰς τιμὴν Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, τὴν δὲ Ἀτταλίδα ἐκ τοῦ ἐπελθόντος Ἀττάλου. Ἐπὶ Παυσανίου λέγεται ὅτι συγκατηριθμήθη καὶ ἑτέρα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀδριανοῦ, ἔμφρονος κυβερνήτου καὶ εὐεργέτου τῶν Ἀθηναίων, ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ

1) Ἐκ τῶν συγχρόνων ὁ ἔφορος Π. Καστριώτης ἐν τῇ περὶ «Μνημείων τῶν Ἀθηνῶν» ἀξιολόγῳ αὐτοῦ πραγματείᾳ μαρτυρεῖ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἑτέρας γειτνιαζούσης πρὸς τὸ Κεραμεικὸν ὁδοῦ, περὶ ἧς (ἐν σελ. 196) γράφει «δι' αὐτῶν διήρχοντο δύο ὁδοί, ἡ μία ἄγουσα εἰς Ἐλευσῖνα ἡ καὶ ἱερὰ καλουμένη ὁδὸς ἑκατέρωθεν τῆς ὁποίας ὑπῆρχον τάφοι, ὧν πολλοὶ ἀνεφάνησαν καὶ ἑτέρα εἰς τὴν 18' τῆς ὥρας ἀπέχουσαν Ἀκαδημίαν, ἥτις μέχρι τινὸς διετέλει ἄγνωστος, ἀνεσκάφη δὲ ὑπὸ τῆς ἐμῆς ἀδελφῆς Σοφίας Σχλῆμαν,»

2) Οἱ Ἀχαρνεῖς ἐθεωροῦντο ἀνδρεῖοι ὁπλῖται καὶ ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθρακοποιοί, ὧν τὸν χορὸν ἐκωμῴδησεν ὁ Ἀριστοφάνης νικήσας ὑπὸ ψευδώνυμον τὸν Κρατῖνον καὶ τὸν Εὔπολιν. Οὗτοι ἐλάτρευον τὸν Ἀγυιέα Ἀπόλλωνα, τὸν Ἡρακλῆν, τὸν Μελπόμενον Διόνυσον, ὃν καὶ Κισσὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ ὁμωνύμου φυτοῦ, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν Ὑγείαν καὶ Ἱππίαν ἐπωνόμαζον.

τὸ Ὀλυμπιεῖον πύλη αὐτοῦ «Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ» ἐξ ἐπιγραφῆς ὀνομάζεται μέχρι σήμερον.

Ἐκτὸς τῆς εἰς ἐπωνύμους φυλὰς διακρίσεως ἡ Ἀττικὴ ἦν διηρημένη μερικώτερον μὲν εἰς Δήμους συμποσουμένους εἰς **170** ἢ **174**, ὧν ἕκαστος ὑπήγετο ἐν μιᾷ τῶν φυλῶν, γενικώτερον δὲ εἰς τρεῖς τοπικὰς ἀπ' ἀλλήλων διακεκριμένας κλάσεις, ὧν οἱ μὲν Πεδιαῖοι ἦσαν ὀλιγαρχικοὶ καὶ ἐθεωροῦντο εὐγενεῖς, οἱ δὲ Διάκριοι οἰκοῦντες τὴν ὀρεινὴν περιφέρειαν ἦσαν τραχεῖς καὶ φιλελεύθεροι καὶ οἱ ἐξ ἄλλου Παράλιοι ἀποτελούμενοι ἐξ ἀμφοτέρων τῶν προμνησθεισῶν κοινωνικῶν ἀποχρώσεων καὶ ὧν ἡ διοίκησις ἦν μέση.

IV

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀττικῆς, μεθ' ὅλας τὰς δοκιμασθείσας πολιτικὰς μεταβολάς, παρουσιάζει τρεῖς κυρίως περιόδους, ὧν ἡ μὲν ἀναφέρεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ Σόλωνος ἤτοι τῶν νόμων καὶ τῆς πρώτης τοῦ λαοῦ ἀγωγῆς, ἡ δὲ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ Περικλέους, ἐφ' οὗ συμπίπτει ἡ ἀκμὴ τῶν τεχνῶν καὶ ἀφ' οὗ ἄρχεται ἡ ἀσωτία καὶ ὁ ἐκφυλισμὸς τῶν Ἀθηναίων.

Ὁ ἰχνογραφῶν τὸ διαλλακτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν νομοδοτικὴν σύστασιν τοῦ Σόλωνος παραδέχεται τόσον τὸ ποικίλον τῶν προτερημάτων αὐτοῦ ὡς ἄρχοντος, ὅσον καὶ τὴν κοσμιότητα τοῦ εἰς κοινὸν καλὸν ἀποβλέποντος πολιτεύματος, ἐφ' οὗ αἱ μετὰ τὴν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἐπιχειρηθεῖσαι καινοτομίαι, μεθ' ὅλους τοὺς χαλινοὺς τοῦ Δήμου καὶ τῆς Συνελεύσεως, ὁμοιάζουσι πρὸς θαλασσίας ὑφάλους, πρὸς ἃς τὰ ἐπεκταθέντα ὁρθθέσια τῶν μετὰ ταῦτα συγκεχυμένων ἐξουσιῶν συνέτριψαν τὰ ἤθη τῶν Ἀθηναίων καὶ διέφθειρον τὰ ἀξιώματα. Ἐν τέλει δὲ ὁ δῆμος οἰκειοποιηθεὶς πᾶν προνόμιον εἰσεχώρησε· μέχρις αὐτῆς τῆς τάξεως τῶν βουλευτῶν καὶ καταφρονήσας τὸν συνήθη τοῦ δικαίου νόμον διεμερίσθη φρικτὰς συνεπείας, ἐξ ὧν ἐπῆλθεν ἡ βραδύτης τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἐπιρροὴ τῶν ἀπατηλῶν δημοκρατικῶν διατάξεων.

Ἡ ἀνασύστασις τῆς διοικήσεως τοῦ Σόλωνος καὶ ἡ μετριότης τῶν μετὰ ταῦτα θεσπισθέντων διατηρήσασαι τὴν μεταξὺ δικαιωμάτων καὶ περιουσιῶν ἰσοσταθμίαν ἠνώρθωσαν τὴν ἁρμονίαν τῶν διοικήσεων, ὧν αἱ ἀρχαὶ τῆς ὀρθότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐπεκράτησαν ἐπὶ τῆς δευτέρας ἱστορικῆς περιόδου, ἧς μία ἀκτὶς τοῦ Ἀριστείδου ἀρκεῖ νὰ σελαγίσῃ τὸ προκείμενον μεγαλεῖον τοῦ πνεύματος. Οὐχ ἧττον ὁ ἱστοριοδίφης προβάλλων τὰς αἰτίας τῶν βουλευμάτων συναγάγει δύο ἀλληλοδιαδόχους πολιτικὰς εἰκόνας παραλλήλους τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῶν ἰδίων πράξεων ἀμφοτέρων τῶν ἀκμασάντων ἐπιφανῶν τῆς ἐποχῆς ἀνδρῶν. Ἡ δὲ ἐξ ἀπόψεως ζηλοτυπία τούτων, ἀνυψώσασα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ τὴν ψῆφον, διετήρησε τὴν ἰσοτιμίαν τῶν πολιτῶν καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πολιτείας ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἡ Βουλὴ παρίσταται ὁ διηνεκὴς τοῦ δήμου σύμβουλος ἀπαιτοῦσα φῶτα βαθέα καὶ προτερήματα ἁγνά, μεθ' ὧν ἡ ἱστορία περιέβαλεν ἀφ ἑνὸς μὲν τὸν Ἀριστείδην τὸν προσωποποιοῦντα τὴν δύναμιν τῆς φρονήσεως καὶ τὴν ἰσχὺν τῶν νόμων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν Θεμιστοκλέα, οὗ ἡ δημοσία ἰσχυροποίησις τῶν συμβεβηκότων καὶ ἡ μετὰ ζήλου ἐκπλήρωσις τῶν πολιτικῶν χρεῶν ἀνέδειξε τόν τε Δῆμον φιλοπάτριδα καὶ τὴν ὅλην Ἑλλάδα πρόμαχον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ἡ αἴγλη τῆς δάφνης καὶ ἡ φήμη τῆς δικαιοπραγίας γενόμεναι ἀντικείμενον πολιτικῆς πανουργίας προετοίμασαν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ αἱρετοκριτοῦ καὶ μετέβαλον τὴν τεθεμελιωμένην διοίκησιν οὐχὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἀνδρίας, ἀλλὰ πρὸς τὴν συντρέχουσαν μεγαλοπρέπειαν τοῦ γαβριῶντος δήμου, ἀναγνωρίσαντος ἐν βραχεῖ καὶ μετ' ἀλαζονείας ὡς ἰσχυρότερον δικαίωμα τῶν ἐθνῶν τὴν ἀκόρεστον δύναμιν.

Τὴν αἰσθητὴν ὁρμὴν τῆς καθωπλισμένης ἐξουσίας διεδέχθη ἡ κρισολογία τῶν ῥητόρων, ὧν ἡ ὑπεροχὴ περικρατεῖ τὴν αὐτεξουσιότητα καὶ διακρίνει τὴν νομοδοτικὴν τῆς ἐκτελεστικῆς δυνάμεως, ἣν ἐκ πλαγίου αἰνίττεται ὁ αἰὼν τοῦ βήματος, τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς φιλοπονίας. Ἡ τρίτη αὕτη νέα παιδαγωγικὴ περίοδος παραλληλίζει τὴν φυσικὴν ἀγχίνοιαν καὶ τὸ γενναῖον καὶ ἐμβριθὲς φρόνημα τοῦ Περικλέους πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς πρώτης πολιτικῆς κοινωνίας. Ἡ δὲ περιωπὴ τῆς διοικήσεως δημαγωγήσασα τὸ παλίμβουλον πνεῦμα τοῦ ὄχλου ἀπεμάκρυνε τὴν ταπεινὴν αὐστηρότητα τοῦ ὀστρακισμοῦ καὶ ἀνέδειξε πολιτικὰς μεταρρυθμίσεις, δι' ὧν ἡ Ἀττικὴ ἀνῆλθεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου.

Ἡ ἐπὶ μικρὸν ὑποταχθεῖσα ἀριστοκρατικὴ φατρία, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συνετοῦ Κίμωνος, διπλασιάσασα τὰς μυσαρὰς δολοπλοκίας προσέβαλε τὰς καινοτροπίας τῆς ἀντιζήλου πολιτικῆς καὶ ὑπεχρέωσε *τὸν νικηφόρον υἱὸν τροπαιούχου πατρὸς* ν' ἀνευφημῇ νομοθετήματα μεταβατικὴς καὶ προσκαίρου δημοτικότητος καὶ νὰ σπεύδῃ εἰς τὴν διαφθορὰν τῶν καθεστώτων ἐθίμων ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς σπουδαιολογίας, τῆς μετριότητος καὶ τῆς ἀνετωτέρας πορείας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἐξ ὧν ὁ δῆμος δυσπιστήσας πρός τε τὰς μεταρρυθμήσεις καὶ τὰ ἀκατάληπτα δόγματα ἠρξατο ἀναζητῶν σεβασμιώτερον μεγαλεῖον καὶ ἐντελεστέραν χρηστότητα.

Ἡ πολιτικὴ ὅμως ἱστορία ὑποβληθεῖσα εἰς τοὺς νόμους τῆς κρίσεως ἐκαλλιέργησε μὲν τὴν ὑψηλὴν τῶν ἐπιχειρημάτων ἰδέαν καὶ ἀνύψωσε τὴν καλλαισθητικὴν λατρείαν τοῦ πεφωτισμένου αἰῶνος, ἀλλ' ἡ ὑπέροχος αὕτη ἐνέργεια τῶν πνευμάτων, ἡ δαμάσασα τὰ ἀχαλίνωτα πάθη καὶ

ἐξευγενίσασα τὰς πλέον ἀτιθάσους καρδίας, μετέπεσεν εἰς ἐθνικὴν κενοδοξίαν, ἣν ἐπηκολούθησεν ἡ φιλαυτία καὶ ἡ ἀνατροπὴ τῆς δημοκρατίας.

V

Ὁ πολιτικὸς βίος τῶν δήμων τῆς Ἀττικῆς ἐκρίνετο κατὰ τοὺς δημοκρατικοὺς τῶν Ἀθηναίων νόμους, καθ' οὓς πρὸς τὸ τέλος ἑκάστου ἐνιαυτοῦ συνήρχετο ἑκατέρα φυλὴ κατὰ μέρος πρὸς ἐκλογὴν πεντήκοντα ἐπιτρόπων, ἀφ' ὧν συνεκροτεῖτο ἡ ἐν Ἀθήναις τῶν πεντακοσίων Βουλή, περὶ ἣν ὁ Αἰσχύνης (κατὰ Κτησιφ.) ἀναφέρει «εἶτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ὃν, ἐὰν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ». Οἱ ἐκλεγόμενοι βουλευταὶ ἑκατέρας φυλῆς ὤμνυον κατὰ τοὺς νόμους τῆς πολιτείας καὶ διῃροῦντο εἰς ἰσαρίθμους κλάσεις, ὧν πάλιν ἑκάστη ἐψήφιζε τὸ ἐπὶ τῶν **πρωτείων** πρόσωπον, ἐξ ὧν ἀπετελεῖτο ἡ ὑψηλὴ κλάσις τῶν Πρυτάνεων δημοσίᾳ σιτουμένων.

Ἐντεῦθεν ἤρχοντο αἱ διαιρέσεις τῶν ὑπουργιῶν, ἡ ἐξέτασις τῶν ἠθῶν καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ἀποφάσεων, ὧν ἡ νομικὴ τάξις πολλάκις ἀπεπλανεῖτο, ἡ δὲ ἐν Ἀθήναις γενικὴ διοίκησις ἐκλέγουσα κατ' ἔτος ὑποδεεστέρους τεσσαράκοντα ἀζιωματικοὺς ἐξουσιοδότει τὴν ἐπὶ τῶν μικρῶν διαφορῶν (μέχρι δέκα δραχμῶν) κρισολογίαν τῶν δήμων, καθ οὓς περιφερόμενοι παρέπεμπον τὰς ἐπὶ μείζονος ποσοῦ διαφορὰς τῶν πολιτῶν εἰς ἁρμοδίους διαιτητὰς ἀμερίστου ὑπολήψεως, ὧν τὴν ἀπόφασιν ἠδύνατο τὸ ἠδικημένον μέρος νὰ ἐγκαλέσῃ ἐνώπιον ἑνὸς τῶν ἀνωτέρων κριτηρίων, ὧν ὅμως ἡ δικαιοσύνη πολλάκις ἐσταθμίζετο πρὸς τὰς σχέσεις τῶν ἀτόμων καὶ τὰς διαθέσεις τῶν ἠθῶν.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Λ. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΛΗΘΑΡΓΙΑ

Πολλάκις ἠκούσαμεν νὰ γίνηται λόγος περὶ βραβείου, ὅπερ θ' ἀπενέμετο εἰς ὄντινα θὰ εὕρισκε πρακτικὸν μέσον διαγνώσεως τοῦ φαινομενικοῦ θανάτου· ἀλλ' οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἔδρεψε τὴν τοῦ βραβείου τούτου δάφνην· Καὶ ὄντως θάπτουσιν ἐνίοτε ληθαργικούς, ὅτε δὲ βραδύτερον ἐκτελεῖται ἡ ἀνακομιδή, τὰ ἐκταφέντα πτώματα εὑρίσκονται ἔχοντα διαβεβρωμένους τοὺς κονδύλους.

Τὸ πρόβλημα τοῦτο δὲν εἶνε νέον· οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἤδη ἀσχοληθῆ περὶ αὐτοῦ ὁ δὲ Δημόκριτος εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι δὲν ὑφίστανται πάντοτε βέβαια τοῦ θανάτου σημεῖα.. Ὁ Πλίνιος διεσχυρίσθη ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσὶ περισσότερον τῶν ἀνδρῶν ἐκτεθειμέναι εἰς τὸν ἀφανῆ θάνατον. Ἡ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἐζήταζε τοὺς νεκρούς, βεβαιούμενος περὶ τῆς τελευτῆς διὰ κατερύθρου σιδήρου. Παρομοία συνήθεια φαίνεται ὅτι ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς, πρὶν ἢ τὸ πτῶμα παραδίδετο εἰς τὴν πυράν, ἔκαιον ἐπὶ τοῦ κοίλου τοῦ στομάχου βόλον κόπρου ἀγελάδος.

Οἱ θαυματουργοὶ διεγίγνωσκον ἐνίοτε τὴν ληθαργίαν καὶ ἐνῆργον νεκρεγερσίας. Ὁ Ἀσκληπιάδης βλέπων διερχομένην κηδείαν ἀνέκραζεν ὅτι ὁ εἰς τὴν πυρὰν φερόμενος δὲν ἦτο ποσῶς νεκρός.. Ὁ δ' Ἐμπεδοκλῆς, κατὰ Διογένη τὸν Λαέρτιον, ἀνέστησε γυναῖκα προσβληθεῖσαν ἐξ ὑστερικῆς πνιγός. Ἀλλὰ καὶ ὁ μῦθος τῆς Ἀλκήστιδος, εἰς τὴν ζωὴν ἐπαναλειφθείσης ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, δὲν ὀφείλει ἄραγε τὴν ἀρχήν του εἰς ἀληθῆ ἱστορίαν; Δύναταί τις κάλλιστα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι γυνὴ προσφερομένη εἰς τὴν θεότητα, ὅπως τὸν σύζυγον αὐτῆς σώσῃ, πίπτει ἐν ληθαργίᾳ βλέπουσα εἰσακουσμένας τὰς εὐχάς της. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον ἐὰν ἀνὴρ ὡς ὁ Ἡρακλῆς ἐπωφελεῖται τῆς ἐγέρσεως ὅπως πείσῃ ὅτι ἐξεδίωξε τὸν θάνατον.

Φιλόστρατος ὁ βιογράφος Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέος τοῦ θαυματουργοῦ τούτου τοῦ α'. μετὰ Χριστὸν αἰῶνος ἐξιστόρησε λεπτομερῶς τὴν ἀνάστασιν μιᾶς ληθαργικῆς.

« Ἐπίγαμος νεᾶνις ἐνομίζετο νεκρά· ὁ μνηστὴρ αὐτῆς ἠκολούθει τὸ φέρετρον στενάζων, ὡς τοῦτο συμβαίνει ὅταν ἡ ἐλπὶς τοῦ ὑμεναίου διεψεύσθη, καὶ σύμπασα ἡ Ρώμη ἐθρήνει μετ' ἐκείνου, ἅτε τῆς παρθένου οὔσης ἐξ ὑπατικῆς οἰκογενείας. Ὁ Ἀπολλώνιος κατὰ συγκυρίαν μάρτυς τοῦ πένθους τούτου, ἀνέκραζε: Καταθέσατε τὸ φέρετρον· ἐπιφορτίζομαι ν' ἀναστείλω τὰ δάκρυά σας» καὶ ἠρώτησε πῶς ὠνομάζετο ἡ κόρη. Πάντες σχεδὸν οἱ παρόντες ἐνόμισαν ὅτι θ' ἀπήγγειλε λόγον, οἷους συνήθως ἐκφωνοῦσι κατὰ τὰς ἐκφοράς, ὅπως προσκαλέσωσι τὰ δάκρυα. Ὁ Ἀπολλώνιος ὅμως ἔθιξεν ἁπλῶς τῆς νεάνιδος καὶ λέξεις τινὰς ἐψέλλισε, καὶ αὐθωρεὶ τὸ πρόσωπον τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐνόμιζον νεκρόν, ἐφάνη ἀφυπνιζόμενον, ὤθησε κραυγὴν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός της ὡς ἡ Ἄλκηστις ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐμψυχωθεῖσα. Ὁ γονεὺς ἐδωρήσατο τῷ Ἀπολλωνίῳ ρν'. δραχμῶν ἃς οὗτος ἔδωκεν ὡς προῖκα εἰς τὴν νεάνιδα. Τί συνέβη; ἰδοὺ πρόβλημα ἄλυτον οὐχὶ μόνον δι' ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς παρασταθέντας.

Ἐκ Παρισίων Π. Ν. Δεβάρης
«διευθυντὴς τοῦ Γαληνοῦ»

ERNEST RENAN

ΔΕΗΣΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ

Ὦ εὐγένεια! ὦ κάλλος ἁπλοῦν καὶ ἀληθές! Θεὰ ἧς ἡ λατρεία τὸ δίκαιον καὶ τὴν σοφίαν δηλοῖ, σὺ ἧς ὁ ναὸς αἰώνιος διδασκαλία τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς εἰλικρινείας ἐστί, ἀργὰ εἰς τὸ κατώφλιον τῶν μυστηρίων σου ἀφικνοῦμαι· πρὸ τοῦ βωμοῦ σου μεγάλην τύψιν συνειδότος φέρω. Ἵνα σὲ εὕρω ἀτελευτήτως ἠρεύνησα, τὴν μίησιν, ἣν εἰς τὸν Ἀθηναῖον γεννηθέντα μὲ ἓν μειδίαμα ἀφιέρωσας, διὰ πολλῶν τὴν κατέκτησα σκέψεων, διὰ πολλῶν ἀγώνων.

« Ἐγεννήθην, θεὰ γλαυκῶπις, παρὰ γονέων βαρβάρων, παρὰ τοὺς καλοὺς καὶ ἐναρέτους Κιμμερίους, κατοικούντας εἰς τὰ παράλια ζοφώδους θαλάσσης, τραχείας ἐκ τῶν βράχων, ὑπὸ τῶν θυελλῶν ἀείποτε τυπτομένης. Ἐκεῖ ὀλίγον τὸν ἥλιον γνωρίζουσι· τὰ ἄνθη εἶνε τὰ θαλάσσια βρύα, τὰ φίκη καὶ τὰ κογχίλια κεχρωματισμένα εἰς τὸ βάθος τῶν ἐρήμων ὅρμων εὑρισκόμενα. Ἐκεῖ τὰ σύννεφα ἄχροα φαίνονται καὶ ἡ χαρὰ δὲ ὀλίγον θλιβερὰ ἐκεῖ εἶνε. Ἀλλ' ἐκεῖ πηγαὶ ψυχροῦ ὕδατος τοῦ βράχου ἐξέρχονται καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν κορασίδων, ὡς αἱ πράσιναι τῶν πηγαὶ εἰσὶν ὅπου εἰς τὸ βάθος τῶν κυματοειδῶν χόρτων κατοπτρίζεται ὁ οὐρανός.

»Οἱ πατέρες μου, ὅσω μακροτέρω δυνηθῶμεν νὰ ἀνατρέξωμεν, εἰς μακροὺς πλόας ἀφοσιωμένοι ἦσαν, εἰς θαλάσσας, ἃς οἱ Ἀργοναῦται σου δὲν ἐγνώρισαν. Νέος ὢν τὰ ἀσματα τῶν πολικῶν ταξειδίων ἤκουσα. Εἰς τὰς ἀναμνήσεις τῶν κυματοειδῶν πάγων, τῶν ὁμιχλωδῶν θαλασσῶν, τῶν νήσων τῶν κατωκημένων ὑπὸ πτηνῶν ἀδόντων εἰς τὰς ἐποχάς των καὶ σκιαζόντων τὸν οὐρανὸν, ὁμοῦ ἀνιπταμένων, ἐλικνήσθην.

» Ἱερεῖς θρησκείας ξένης, ἐλθούσης ἀπὸ τῶν Συρίων τῆς Παλαιστίνης, ἐφρόντισαν νὰ μὲ ἀναπτύξουν. Οἱ ἱερεῖς οὗτοι σοφοὶ καὶ ἅγιοι ἦσαν. Τὰς μακρὰς τοῦ Θεοῦ ἱστορίας τοῦ δημιουργήσαντος τὸν κόσμον καὶ τοῦ υἱοῦ του τοῦ ποιήσαντος, ὡς φασι, ταξείδιον ἐπὶ τῆς γῆς μὲ ἐδίδαξαν. Οἱ ναοί των τρὶς ὑψηλότεροι τῶν ἰδικῶν σου εἰσίν, ὦ Εὐρυθμία, στερροὶ μόνον δὲν εἶνε. Καταρειποῦνται μετὰ παρέλευσιν 500 ἢ 600 ἐτῶν. Αὗται φαντασίαι τῶν βαρβάρων εἰσίν, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι καλόν τι νὰ πράξωσι δύνανται ἀπᾶδον πρὸς τοὺς κανόνας οὓς προδιέγραψας εἰς τοὺς ὑπὸ Σοῦ ἐμπεπνευσμένους, ὦ Λόγε. Ἀλλ' οἱ ναοὶ οὗτοι μοὶ ἤρεσκον· δὲν εἶχον σπουδάσει τὴν θείαν σου τέχνην. Ἐκεῖ τὸν Θεὸν εὗρον. Ἐκεῖ ἔψαλλον ὕμνους, οὓς ἐνθυμοῦμαι ἔτι : « χαῖρε ἀστὴρ τῆς χαρᾶς, Βασίλισσα τῶν θρηνούντων ἐν τῇ τῶν δακρύων κοιλάδι» ἢ κάλλιον «Ῥόδον μυστικόν, πύργε ἐλεφάντινε, οἰκία χρυσῆ, ἀστὴρ τῆς πρωΐας...» Στῆθι θεά, ὅταν ἀναμιμνήσκομαι τῶν ἀσμάτων σου, ἡ καρδία μου μαλάσσεται, σχεδὸν ἀποστάτης καθίσταμαι. Συγχώρησόν μοι τόδε τὸ γελοῖον· δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τὴν μαγείαν, ἣν οἱ βάρβαροι γόητες ἐν τοῖς στοίχοις τούτοις ἔθεσαν καὶ πόσον ἐπίπονον μοὶ εἶνε ὅλως γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν νὰ ἀκολουθήσω.

»Καὶ ἀκολούθως ἂν ἐγνώριζες πόσον κατέστη δύσκολον νὰ σὲ ὑπηρετήσω! Πᾶσα εὐγένεια (αἰσθημάτων) ἐξέλιπεν. Οἱ Σκύθαι τὸν κόσμον κατέκτησαν. Δημοκρατία πλέον ἀνθρώπων ἐλευθέρων δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχουσι μόνον βασιλεῖς ἀπὸ χυδαίου καταγόμενοι αἵματος, μεγαλειότητες δι' ἃς θὰ ἐγέλας. Βαρύνοες ὑπερβόρειοι, κουφόνους καλοῦσι τοὺς ὑπηρετοῦντάς σε. Παμβεῶτις φοβερά, συνασπισμὸς πάντων τῶν ἀνοήτων, ἐξαπλεῖ ἐπὶ

τοῦ κόσμου κάλυμα μολύβδινον, ὑφ' ὁ διαρρύγνυνται. Αὐτοὶ οἱ τιμῶντές σε, οἱ ὀφείλοντες νὰ σὲ κινήσωσιν. Αὐτὸν τὸν Καλιβόνιόν ἐνθυμεῖσαι τὸν καταδαφήσαντα τὸν ναόν σου διὰ κτυπημάτων πελέκεων, ἵνα εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸν μεταφέρῃ. Οὕτω πάντες πράττουσιν . . . Ἔγραψα κατά τινας κανόνας, οὐς ἀγαπᾶς, ὦ Θεόνους, τὸν βίον τοῦ νέου Θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ὃν ἐν τῇ παιδικῇ μου ἡλικίᾳ ὑπηρέτησα· μὲ περιεποιήθη ὡς Εὐήμερον· δι' ἐπιστολῆς μὲ ἠρώτησαν τί προεθέμην· μόνον ὅ,τι διὰ τὰς τραπέζας τῶν τραπεζιτῶν ἐχρειάζετο νὰ καρποφορήσῃ ἐξετίμων. Καὶ διατί τὸν τῶν Θεῶν βίον γράφει τις, ὦ Οὐρανέ! ἂν δὲν θ' ἀγαπήσῃ διὰ τούτου τὸ θεῖον τὸ ἐν αὐτοῖς ὑπάρχον καὶ δὲν θὰ δείξῃ, ὅτι τὸ θεῖον ἔτι ζῇ καὶ θὰ ζήσῃ αἰωνίως εἰς τὴν τῆς ἀνθρωπότητος καρδίαν;

»Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐνθυμεῖσαι, ἐπὶ ἀρχοντος Διονυσιοδώρου, καθ' ἣν μικρός τις ἄσημος Ἰουδαῖος, τὴν τῶν Συρίων ὁμιλῶν Ἑλληνικήν, ἦλθεν ἐδῶ τὰ προπύλαιά σου διατρέχων χωρὶς νὰ σὲ ἐννοήσῃ, παρηρμήνευσε τὰς ἐπιγραφάς σου καὶ ἐνόμισεν ὅτι βωμόν τινα ἐν τῷ περιβόλῳ σου εὗρε ἀφιερομένον εἰς Θεόν τινα ὅστις «*ἄγνωστος Θεὸς*» θὰ ἦτο. Λοιπόν, ὁ μικρὸς οὗτος Ἰουδαῖος ὑπερίσχυσεν· περὶ τὰ 1000 ἔτη εἴδωλον, ὦ Ἀλήθεια, σὲ ἀπεκάλεσαν· περὶ τὰ 1000 ἔτη ἔρημος ὁ κόσμος ἦτο ἐν ᾧ οὐδὲν ἀνεπτύσσετο ἄνθος. Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ἐσιώπας ὦ Σάλπιγξ, βυκάνη τοῦ λογισμοῦ. Θεὰ τῆς τάξεως, εἰκὼν οὐρανίας σταθερότητος, ἔνοχοι οἱ ἀγαπῶντές σε ἐθεωροῦντο. καὶ σήμερον, ὅτε χάρις εἰς τὴν εὐσυνείδητον ἐργασίαν νὰ σὲ πλησιάσωμεν κατωρθώσαμεν, ἓν σφᾶλμα ὅτι ἐποιήσαμεν μᾶς κατηγοροῦσιν ἐναντίον τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος θραύοντες τὰς ἀλήσεις ἄνευ τῶν ὁποίων ὁ Πλάτων ἔζη.

»Σὺ μόνη εἶσαι νέα, ὦ Κόρη· σὺ μόνη εἶσαι καθαρὰ ὦ Παρθένος· σὺ μόνη ὑγιὴς εἶσαι, ὦ ὑγίεια, σὺ μόνη εἶσαι ἰσχυρά, ὦ Νίκη. Τὰς πόλεις φυλάττεις, ὦ Πρόμαχος· κέκτησαι ὅ,τι ἐκ τοῦ Ἄρεως πρέπει, ὦ Ἀρία, νὰ ἔχῃς· ἡ εἰρήνη εἶνε ὁ σκοπός σου. ὦ Εἰρηνική. Νομοθέτρια, δικαίων πηγὴ διατάξεων· Δημοκρατία, σύ, ἧς κύριον δόγμα εἶνε ὅτι πᾶν καλὸν ἀπὸ τοῦ λαοῦ προέρχεται καὶ ὅτι παντοῦ ὅπου δὲν ὑπάρχει λαός, ἵνα τὸ πνεῦμα θρέψῃ καὶ ἐνσπείρῃ, οὐδὲν ὑπάρχει. δίδαξον ἡμᾶς νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀδάμαντα ἀπὸ τῶν ἀκαθάρτων πεπατημένων. Πρόνοια τοῦ Διός, θεία ἐργάτις, μήτηρ πάσης παιδείας, προστάτις τῆς ἐργασίας, ὦ Ἐργάνη, σὺ ἡ τὸν πεπολιτισμένον ἐξευγενίζουσα ἐργάτην καὶ τοῦτον ὑπεράνω τοῦ ὀκνηροῦ Σκύθου θέτουσα. Σύνεσις ἦν ὁ Ζεὺς παρήγαγε, ἐν αὐτῷ καμφθείς, βαθέως ἀναπνεύσας σὺ ἡ ἐν τῷ πατρὶ μένουσα, ὁλοσχερῶς τῇ *οὐσίᾳ του συν*ηνωμένη· σὺ ἡ ἀκόλουθος αὐτοῦ καὶ ἡ συνείδησις οὖσα. Ἐνέργεια τοῦ Διός, σπινθὴρ ἀναφλέγων καὶ διατηρῶν τὴν ζέσην παρά τε τοῖς ἥρωσι καὶ τοῖς τοῦ πνεύματος ἀνθρώποις, ποίησον ἡμᾶς τελείως πνευματιστάς. Καθ' ἣν ἡμέραν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Ρόδιοι διὰ τὴν θυσίαν ἠγωνίζοντο, σὺ μετὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ κατοικήσῃς προετίμησας, ὡς σοφωτέρων. Ὁ πατήρ σου ὅμως τὸν πλοῦτον ἐντὸς νέφους εἰς τὴν τῶν Ροδίων πόλιν κατεβίβασεν, καθ' ὅτι καὶ οὗτοι ὑποταγὴν τῇ θυγατρὶ ἐπεδείξαντο. Οἱ Ρόδιοι ἐπλούτησαν. Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πνεῦμα, τὸν ἀληθῆ τοῦτ' ἔστι λόγον, τὴν αἰώνιον φαιδρότητα, τὴν θείαν παιδικὴν τῆς καρδίας ἡλικίαν ἔσχον.

»Ὁ κόσμος εἰς σὲ ἐπιστρέφων καὶ τοὺς βαρβάρους αὐτοῦ ἀπορρίπτων δεσμοὺς σωθήσεται. Τρέξωμεν. ἔλθωμεν καθ' ὁμίλους. *Ὁποία λαμπρὰ ἡμέρα καθ' ἣν πᾶσαι* αἱ τὰ τοῦ ναοῦ σου συντρίμματα λεβοῦσαι, ἡ Βενετία οἱ Παρίσιοι, τὸ Λονδίνον, ἡ Κοπεγχάγη. τὰς κλοπάς των θὰ ἐπανορθώσωσι θείας θεωρίας θὰ σχηματίσωσιν. ἵνα τὰ συντρίμματα, ἅτινα ἐκράτουν ἐπαναφέρωσι λέγουσαι «Σύγγνωθι ἡμῖν θεά! Τοῦτο, ἵνα ἀπὸ τοῦ κακοῦ διασώσωμεν τῆς νυκτὸς δαίμονος, ἐπράξαμεν», καὶ τὰ τείχη σου θὰ ἀνοικοδομήσωσι ὑπὸ τοὺς τοῦ αὐλοῦ ἤχους, ἵνα τὸ ἔγκλημα ἐξαγνίσωσι τοῦ ἀτίμου Λυσάνδρου! Μετὰ ταῦτα εἰς Σπάρτην θὰ πορευθῶσιν, ἵνα τὸν ἥλιον ἀναθεματίσωσι ὑπὸ τὸν ὁποῖον αὕτη ζοφερῶν ὑπῆρξε πλανῶν κυρίαρχος καὶ ἵνα ταύτην ὑβρίσωσι μὴ ὑπάρχουσαν πλέον.

»Σταθερὸς εἰς σέ, εἰς τὰς ἀπατηλάς μου θὰ ἐμμένω σκέψεις· εἰς τὸν σκεπτησμόν μου ὅστις τὸν λαὸν μοὶ ἐπιβάλλει νὰ ὑποπτεύω· εἰς τὴν τοῦ πνεύματος ἀνησυχίαν μου, ὅπερ, ὅτε ἡ ἀλήθεια εὕρηται, ζητεῖ ἔτι αὐτήν· εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἥτις τοῦ λόγου ἀποφανθέντος μὲ ἐμποδίζει εἰς ἡσυχίαν νὰ μένω. Ὦ Ἀρχηγέτης, ἰδεῶδες, ὅπερ ὁ τοῦ πνεύματος ἄνθρωπος ἐν τοῖς αὐτοῦ ἀριστουργήμασιν ἐνσαρκεῖ, *κάλλιον προτιμῶ τελευταῖος* νὰ εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν σου ἢ πρῶτος ἀλλαχοῦ. Ναί, εἰς τὸν στυλοβάτην θὰ προσηλωθῶ τοῦ ναοῦ σου, πᾶσαν ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς σου παιδείαν θὰ λησμονήσω, στυλίτης ἐπὶ τῶν στυλῶν σου γεννήσωμαι, ἐπὶ τοῦ ἐπιστύλου σου τὸ κελλίον μου ἔσται. Πρᾶγμα πολὺ δύσκολον! διὰ σέ, ἀνεπιεικής, ἂν δύναμαι, θὰ γείνω, μεροληπτικός. Μόνον σὲ θὰ ἀγαπῶ. Τὴν γλῶσσαν σου νὰ μάθω θέλω, τὸ λοιπὸν νὰ λησμονήσω. Ἄδικος διὰ πᾶν τὸ μὴ ἀφορόν σε θὰ εἶμαι. Ὁ ὑπηρέτης τοῦ τελευ-

ταίου θὰ γίνω τῶν υἱῶν σου. Τοὺς πραγματικοὺς κατοίκους τῆς γῆς, ἣν τῷ Ἐρεχθεῖ ἔδοσας, θὰ ἐκθειάζω, θὰ κολακεύω. Θὰ προσπαθήσω μέχρι τῶν σφαλμάτων των νὰ ἀγαπήσω αὐτούς. Θὰ πεισθῶ, ὦ Ἱππία ὅτι ἀπὸ τῶν ἱππέων κατάγονται τῶν ἐκεῖ ὑψηλὰ ἀδόντων, ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου διαζώματός σου τὴν αἰώνιόν σου τελετήν. Θὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου πᾶσαν ἵνα μὴ ὀρθῶς ἔχουσαν καὶ τέχνην ἀγνήν. Θὰ πνίξω τὰς ἀσθενείας μου νὰ ἀγαπῶ, νὰ εὐχαριστοῦμαι εἰς τὸν πυρετόν μου. Ἐνίσχυε τὴν σταθεράν *μου ἀπόφασιν, ὦ Σώτηρα βοηθεῖ μοι, Σὺ ἡ* σώζουσα!

»Ὁπόσας τῷ ὄντι δυσκολίας προβλέπω! Πρὸς ὁπόσους τοῦ πνεύματος θεράποντας θὰ μεταβληθῶ! Ὁπόσας ἐνθυμήσεις τερπνὰς ἀπὸ τῆς καρδίας μου νὰ ἀποσπάσω ὠφείλω! Θὰ προσπαθήσω. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι περὶ ἐμαυτοῦ βέβαιος. Ἀργά, κάλλος τέλειον. σὲ ἐγνώρισα. Ὑποτροπὰς θὰ ἔχω. ἀδυναμίας· φιλοσοφία, ἀναμφιβόλως διεφθαρμένη, μὲ ἤγαγε νὰ πιστεύσω, ὅτι τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, ἡ ἡδονὴ καὶ ἡ λύπη, τὸ ὡραῖον καὶ τὸ ἀσχημον, ὁ λόγος καὶ ἡ ἀνοησία, τὰ μὲν ἐν τοῖς δὲ μετασχηματίζονται διὰ τοσούτων δυσδιακρίτων ἀποχρώσεων. ὅσω αἱ τοῦ τῆς περιστερᾶς λαιμοῦ. Τὸ οὐδὲν ἀγαπᾶν, τὸ οὐδὲν μισεῖν ἀπολύτως, τὴν σοφίαν τότε ἔφερον. Ἂν κοινωνία τις ἢ φιλοσοφία ἢ θρησκεία τὴν ἀπόλυτον ἤθελον ἔχῃ ἀλήθειαν, αὕτη *ἡ κοινωνία, ἡ φιλοσοφία, ἡ θρησκεία*, θὰ ἐνικῶντο καὶ μόνον κατ' ἐκείνους θὰ ἔζων τοὺς χρόνους. Πάντες οἱ μέχρι τοῦδε τὸ δίκαιον ὅτι ἔχουσι νομίσαντες ἠπατήθησαν· τὸ βλέπομεν σαφῶς. Δυνάμεθα ἄνευ μωρᾶς νὰ πιστεύσωμεν ἀλαζονείας ὅτι τὸ μέλλον δὲν θὰ μᾶς κρίνῃ, ὡς ἡμεῖς τὸ παρελθὸν ἐκρίναμεν; Ἰδοὺ αἱ βλασφημίαι αἱ ὑπὸ τοῦ πνεύματός μου ὑπαγορευόμεναι βαθέως διεφθαρμένου. Φιλολογία τις, ἥτις, ὡς ἡ ἰδική σου, ὀρθὴ θὰ ἦτο, οὐδόλως τώρα πλέον θὰ διήγειρε ἢ τὴν ἄνιαν.

»Μειδιᾷς ἐπὶ τῇ ἀνοησίᾳ μου. Ναὶ τὴν ἄνιαν... Εἴμεθα ἠπατημένοι· τί τὸ πρακτέον; ἔτι μᾶλλον θέλω προδῇ θεὰ ὀρθόδοξος, τὴν οὐσιώδη θέλω σοὶ εἰπῇ διαστροφὴν τῆς καρδίας μου. Ὁ λόγος καὶ ἡ καλαισθησία δὲν ἐξαρκοῦσι. Ἡ ποίησις ἐν τῷ παγομένῳ Στρυμόνι καὶ ἐν τῇ τῆς Θράκης μέθῃ ὑπάρχει. Θὰ ἔλθωσιν αἰῶνες καθ' οὓς οἱ μαθηταί σου διὰ τῶν μαθητῶν θὰ διέλθωσι τῆς ἀνίας. Τὸ σύμπαν μεγαλείτερον παρ' ὅτι τὸ φαντάζεσαι εἶνε. Ἂν τὰς χιόνας τοῦ πόλου εἶχες ἰδῇ καὶ τὰ τοῦ νοτίου οὐρανοῦ μυστήρια, τὸ *μέτωπόν σου, ὦ θεὰ πάντοτε γαλήνεος*, δὲν θὰ ἦτο τόσον αἴθριον· ἡ κεφαλή, μᾶλλον εὐρύχωρος, διάφορα θὰ περιεῖχε εἴδη κάλλους.

»Ἀληθῶς, καθαρά, τελεία εἶσαι· οὐδεμίαν τὸ μάρμαρόν σου κηλίδα φέρει. Ἀλλ' ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὁ ἐν Βυζαντίῳ εὑρισκόμενος, θεῖόν τι τῷ ὄντι, παρουσιάζει μὲ τὰς κεράμους του καὶ τὰ ἐρείπιά του. Ἡ εἰκὼν τοῦ οὐρανίου θόλου εἶνε. Θὰ κατορρεύσει· ἀλλ' ἂν ὁ σηκός σου ἀρκετὰ ὤφειλε εὐρύχωρος νὰ εἶνε, ἵνα τὸ πλῆθος συγκρατῇ, ὁμοίως θὰ κατέρρεε.

»Ἄπειρον μᾶς εἰσάγει ρεῦμα λήθης εἰς ἄβυσσον ἀνώνυμον. Ὦ μυστήριον, σὺ ὁ μόνος Θεὸς εἶσαι. Τὰ δάκρυα πάντων τῶν λαῶν, τὰ ἀληθῆ εἰσὶ δάκρυα. Πάντων τῶν σοφῶν τὰ ὄνειρα μέρος περικλείουσιν ἀληθείας. Τὸ πᾶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ σύμβολον καὶ ὄνειρον εἶνε. Οἱ Θεοὶ ὡς οἱ ἄνθρωποι παρέρχονται καὶ δὲν θὰ ὑπάρξε· καλόν, ὅπερ ἀθάνατον ὑπῆρξε. Ἡ πίστις ἣν τις ἔσχε, οὐδέποτε δουλεία πρέπει νὰ καταστῇ. Ἀρκούντως τις τὸ πρὸς αὐτὴν ἐκπληροῖ καθῆκον, ὅταν ἐπιμελῶς περιστραφῇ ἐν τῇ πορφυρᾷ οἰνδόνι ὅπου οἱ θνητοὶ κοιμῶνται Θεοί.»

26/1/1902

Θρασύβουλος Β.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Ποτέ μου δὲν πιστεύω νὰ πεθάνω
Οὔτε στὴ γῆ νὰ γείρω τὸ κεφάλι
Ὅση καὶ ἂν πέση δυστυχιά μ' ἐπάνω
Ὅση κι' ἂν νοιώσω τοῦ θανάτου ζάλη.

—

Νέα ζωή, ἀνάλοιωτη θὰ κλείσω
Στὸ αἷμα, στὴν καρδιά μου καὶ στὰ στήθη
Κι' *ὅλους τοὺς πρώτους πόνους μου θ' ἀφήσω*
Ὅλους νὰ τοὺς σκεπάσῃ μύαρη λήθη.

—

Μὲ κάθε ἄτιμο στοιχειὸ τὴ πάλη
Μὲ τὸ σαπρό μου σῶμα θὲ ν' ἀρχίσω
Κι' οὔτε θὰ γείρω ταπεινὸ κεφάλι
Οὔτε στὰ πόδια του ἐμπρὸς θὰ σβύσω.

—

Τὸ σῶμα μου σὲ χῶμα δὲ θὰ πέσῃ
Μόν' θὰ σκορπίσῃ στ' οὐρανοῦ τὰ μέρη
Καὶ σὰν ἀφρὸς τῆς θάλασσας θὰ σβέσῃ
Σὰ πύρινο τοῦ οὐρανοῦ ἀστέρι.

—

Μ' ἕνα σταυρὸ στὸν ὦμο θὰ ὁρμήσω
Τὸ βαρυοπονεμένο μου κεφάλι
Στοῦ Γολγοθᾶ τὴν ἄφθαρτη ἀγκάλη
Ἐκεῖ, ἐκεῖ νὰ πάω νὰ τὸ στήσω.

—

Ὅση κι' ἂν πέση δυστυχιά μ' ἐπάνω
Ὅση κι' ἂν νοιώσω τοῦ θανάτου ζάλη
Ποτὲ σ' αὐτὴ τὴ γῆ δὲ θὰ πεθάνω
Οὔτε θὰ γείρω ταπεινὸ κεφάλι.

Ἀθήνησι. 1901

Ἀχιλλεὺς Π. Βενετᾶς

200 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΚΑΘ' ΩΡΑΝ

ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Ο ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀπό τινος εὑρίσκεται ἐν ἀναστατώσει ὡς πρὸς τὴν μεγαλειτέραν ταχύτητα. Τὸ ποδήλατον ἤνοιξε νέους ὁρίζοντας. Μεχρι τινὸς ὑπερτέρει. Ἀλλ' ὁ σιδηρόδρομος τὸ ἠκολούθησεν· ἔφθασαν τὰ 90 χιλιόμετρα. Τὰ αὐτοκίνητα διατρέχουν 70, καὶ ἐξαιρετικῶς 100 καὶ 120 τὴν ὥραν.

Καὶ ὅμως πάντοτε καταζητεῖται ταχύτης μεγαλειτέρα.

Ἤδη ἐν Ἀγγλία, ἀπὸ δύο ἐτῶν παρουσιάζεται σιδηρόδρομος ἠλεκτρικὸς, μέλλων νὰ διατρέχῃ 200 χιλιόμετρα τὴν ὥραν, οἱ δὲ πρωτουργοί του ἀναμένουσι τὴν ἄδειαν τῆς κατασκευῆς του. Ἐπραγματοποίησαν σχέδιον τοῦ αὐτοῦ εἴδους καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν, πρὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ σχεδίου. Θὰ ἴδωμεν λοιπὸν μετὰ μικρὸν νὰ διατρέχωσιν ἅμαξαι μετὰ τῆς φανταστικῆς ταχύτητος τῶν 200—220 χιλιομέτρων καθ' ὥραν. Ὁ νέος ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ἀρκετὰ ἐξηρευνήθη καθ' ὅλας τὰς λεπτομερείας ὑπὸ ἀξιολόγων ἐπιστημόνων. Θὰ τεθῇ ἐν ἐνέργειᾳ ἀναμφιβόλως κατὰ τοῦτο τὸ ἔτος. Ἤδη ὡς ἔγγιστα ἔχει κατασκευασθῇ καὶ θὰ δοκιμασθῇ κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Πρόκειται περὶ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Μαριενφέλδης-Ζοσσὲν ἐπὶ τῆς σιδηροστρώτου στρατιωτικῆς ὁδοῦ, παραπλεύρως τῆς ἄλλης.

Αἱ ἁτμάμαξαι ἐξέρχονται τῶν ἐργοστασίων Van der Zypen et Charlier τῆς Κολωνίας. Ἡ ἠλεκτρικὴ ἀποσκευὴ ἀνετέθη εἰς τὰ καταστήματα Siemens et Halske καὶ εἰς τὴν Allgemeine Elektricitaets Gesellschaft. Ἡ ἠλεκτρικὴ γραμμὴ ἐνετέθη εἰς τὸν οἶκον Siemens τὸ δὲ ρεῦμα θὰ ἐφοδιάσῃ ὁ οἶκος Allgemeine Eelktricitaets. Αἱ διάφοροι βάσεις τῆς συναρμογῆς καὶ τῆς κατασκευῆς ἐμελετήθησαν ὑπὸ τοῦ Walter Reichel. ἀρχιμηχανικοῦ τῆς ἑταιρείας Siemens et Halske.

Ὁ ἠλεκτρικὸς οὗτος σιδηρόδρομος ἐνεργεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων σημείων Marienfeld καὶ Zossen, ἔχει μῆκος 23 χιλιομέτρων καὶ ἀκτῖνα καμπυλότητος μικροτέραν τῶν 1000 μέτρων. Αἱ γραμμαὶ ἐτέθησαν εἰς τὴν κανονικὴν διάστασιν ἐπὶ δοκῶν ξυλίνων. Ἡ ὁδὸς αὕτη ἔχει ἁπλῶς στερεωθῇ, οὐχὶ ὅμως ἀκόμη ἀρκούντως.

Ὁ σιδηρόδρομος σύγκειται μόνον ἐκ δύο ἁμαξῶν καὶ ἑκάστη τούτων θὰ περιλαμβάνῃ 50 ταξειδιῶτας. Αἱ δύο ἅμαξαι ἐπιβαίνουσαι δύο ἀξόνων προύνοήθησαν οὕτω διὰ φορτίον 16 τόννων καθ' ἕκαστον ἄξονα συμπεριλαμβανομένων τῶν ταξειδιωτῶν.

Ὁ ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος θὰ ἔχει ἔντασιν 10,000 volts. Ἡ ἐξησφαλισμένη ταχύτης θὰ εἶνε 200—225 χιλιῶμετρα καθ' ὥραν, ἄνευ ἀτάκτου θερμάνσεως. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐπιστημόνων θὰ ἀναπτυχθῇ δύναμις 2,000 ἵππων ἵνα ἀνταποκριθῇ πρὸς πάσας τὰς ἀντιστάσεις καὶ τῆς τοῦ ἀέρος ἀκόμη διὰ μέγιστον φορτίον 96 τόννων.

Ἑκάστη ἅμαξα περιλαμβάνει μίαν αἴθουσαν καὶ δύο παράπλευρα διαμερίσματα. Ἡ αἴθουσα 7 μέτρων καὶ 30 τὸ μῆκος, περιλαμβάνει 18 καθίσματα· ἕκαστον παράπλευρον διαμέρισμα 4 μέτρων μήκους, περιλαμβάνει 12 καθίσματα· τὰ περίπτερα 1 μέτρου καὶ 0,25 ἔχουσι 3 καθίσματα. Περιλαμβανομένων προσέτι τῶν εἰδικῶν προσωπικῶν περιπτέρων 1 μέτρου καὶ 0,60 μήκους γίγνεται τὸ ὅλον μῆκος 21 μέτρων καὶ 0,80.

Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις εἶνε ἡ αὐτὴ τῶν ἁτμαμαξῶν τῆς τρίτης κατηγορίας. Τὰ καθίσματα εἶνε ξύλινα. Ἐξωτερικῶς, ἡ ἅμαξα οὐδὲν παρουσιάζει χαρακτηριστικὸν ἐκτὸς τῶν ἄκρων τῆς στέγης αὐτῆς ἅτινα νὰ καμπυλοῦνται πρὸς τὰ κάτω εἰς μέγαν βαθμὸν ἵνα καὶ αὐτὴ ἡ ἀντίστασις τοῦ ἀέρος ἐξασθενῆται κατὰ τὰς μεγάλας ταχύτητας

Τὰ ἠλεκτρικὰ κινητήρια ἅτινα μεταδίδουσι τὴν κίνησιν εἰς ἑκάστην ἅμαξαν εἶνε διπλά. Δύο ἔμπροσθεν καὶ δύο ὄπισθεν.

Αὗται αἱ μηχαναὶ συνηνωμέναι ἀναπτύσσουσιν οὐ μόνον δύναμιν 2,000 ἵππων, ἀλλὰ καὶ 3,000 ἵππων ἵνα ἐπισπεύδωνται αἱ ἀναχωρήσεις. Τὰ κινητήρια συζεύγνυνται ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀξόνων τῶν τροχῶν, ἐχόντων διάμετρον 1 μέτρου καὶ 0,25.

Πᾶσαι αἱ προπαρασκευαὶ καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα, ἵνα ἀποφεύγωσι πάντα κίνδυνον, κρύπτονται ὑπὸ τὸ δάπεδον τῶν ἁμαξῶν.

Οὐδεμία ἐπαφὴ εἶνε δυνατή. Καὶ ἐν τούτοις αἱ μηχαναὶ εἶνε εὐκόλως προσιταὶ τοῖς μηχανικοῖς· τὰ ρεύματα ἅτινα θὰ παρέχωσι κίνησιν εἰς τὰς μηχανὰς θὰ εἶνε 1,150—1,850 volts· τὰ 600 συμπληρωματικὰ Volts προϋνοήθσαν διὰ τὴν μετακίνησιν· τὰ ρεύματα ἐτέθησαν ἐπὶ ἐναερίων συρμάτων κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὸ σύστημα τῶν κ. κ. Siemens Halske. Ὥστε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐκτὸς τῶν τεθεισῶν ἐνεργειῶν τῆς εὐστροφίας, ὁ νέος σιδηρόδρομος οὐδεμίαν παρουσιάζει ἐπαισθητὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τοὺς ἠλεκτρικοὺς σιδηροδρόμους τοὺς ἤδη κατεσκευασμένους. Τὸ ρεῦμα φέρεται καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ διὰ συρμάτων καὶ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Troller μέχρι τῶν κινητηρίων τῶν ἁμαξῶν. Διὰ τούτου στρέφονται αἱ κινητήριαι μηχαναί· αὗται δὲ στρέφουσι τοὺς τροχούς. Καὶ ἡ ἁμαξοστοιχεῖα προχωρεῖ. Ἀλλὰ συνεκέντρωσαν δυνάμεις μεγάλας ἐν ἑκάστῃ ἁμάξῃ ἵνα προχωρῇ μὲ ἀγνώστους μέχρι τοῦδε ταχύτητας.

Θὰ εἶνε πολὺ σπουδαῖον νὰ ἐννοήσῃ τις πῶς θὰ κινῶνται αἱ ἅμαξαι αὗται εἰς τὴν ταχύτητα τῶν 50 λευγῶν καθ' ὥραν! Ἡ ὁδὸς πρὸ πάντων θὰ ἔχῃ ἀνάγκην μοναδικῆς στερεότητος. Κατὰ τὰς πρώτας δοκιμὰς ἡ στερεώτης ταύτης ἐχαρακτηρίσθη ἀνεπαρκής. Ὤφειλον νὰ μὴ ὑπερβῶσι τὴν ἤδη σημαντικὴν ταχύτητα τῶν 160 χιλιομέτρων Ἀλλ' ἡ ὁδὸς καλῶς ἀσφαλισθεῖσα ἀντεῖχεν, ὥστε νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ὄντως δύνανται νὰ βαδίσωσι μετὰ ταχύτητος 200 χιλιομέτρων Θὰ χρειάζηται τις τότε ἀκριβῶς 6 λεπτὰ ἵνα μεταβῇ ἀπὸ Marienfeld εἰς Zossen.

ΕΒΡΑΪΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Αἱ σοφαὶ γυναῖκες οἰκοδομοῦσι τῶν οἴκων αὐτῶν· ἡ δὲ ἄφρων κατασκάπτει αὐτὸν διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

Ὁ φειδόμενος τῆς ράβδου αὐτοῦ, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν αὐτόν, παιδεύει αὐτὸν ἐν καιρῷ.

Ὁ περιπατῶν μετὰ σοφῶν θέλει εἶσθαι σοφός· ὁ δὲ σύντροφος τῶν ἀφρόνων θέλει ἀπολεσθῇ.

Ὁ νόμος τοῦ σοφοῦ εἶνε πηγὴ ζωῆς ἀπομακρύνων ἀπὸ παγίδαν θανάτου.

Σύνεσις ἀγαθὴ δίδει χάριν· ἡ δὲ ὁδὸς τῶν παρανόμων φέρει εἰς ὄλεθρον.

Τὰ ἐκ τῆς ματαιότητος πλούτη θέλουσιν ἐλαττωθῇ· ὁ δὲ συνάγων μὲ τὴν χεῖρα αὐτοῦ θέλει αὐξηνθῇ.

Μόνον ἀπὸ τῆς ὑπερηφανείας προέρχεται ὁ ἔρως· ἡ δὲ σοφία εἶνε μετὰ τῶν δεχομένων συμβουλάς.

ΟΙ ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

Ο κ. Ἀρμάνδος Δαϋὸτ ἐξέθεσεν ἐκ τῶν στυλῶν τοῦ «Φιγαρὼ» τὸ κείμενον ἐπιστολῆς τοῦ στρατηγοῦ Reveillère, ἐν ᾗ οὗτος ἀναφέρει ἀποκάλυψίν τινα τοῦ κ. Βρέστ, προξένου τῆς Γαλλίας ἐν Μήλῳ, ἀναφερομένην τῷ στατηγῷ Λεσπές. Ὁ πρόξενος οὗτος, μὴ ὑποφέρων τὴν μὴ συμμετοχήν του εἰς τὰς ἀπονεμηθείσας τιμὰς εἰς τοὺς κ.κ. Δέ-Μάρκελλους καὶ Δέ-Ριβιὲρ εἶχεν εἰπεῖ ἐκδικούμενος: «Γνωρίζω ποῦ εὑρίσκονται οἱ βραχίονες τῆς Ἀφροδίτης, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἴδῃ τις τούτους.»

Ἡ εἴδησις αὕτη φέρει ἐλπίδα τινὰ εἰς τοὺς ἐμμένωντας ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶχε βραχίονας.

Ἂς ἐπανέλθωμεν λοιπὸν εἰς τὸ πρόβλημα τῶν βραχιόνων τὸ ὁποῖον πλέον ἢ ἅπαξ ἐτέθη ἐπὶ τῆς φιλολογικῆς ἀνατομίας. Ὁ κ. Ἐρρῖκος Ρόχεφορτ γονεὺς τοῦ μαρκησίου Δέ-Ριβιέρ, πρέσβεως τῆς Γαλλίας ἐν Κων)πόλει, ὅστις προσέφερε τὸ ἄγαλμα εἰς τὸν Λουδοβῖκον 18ον, ἀναφέρει ὅτι πρό τινων ἐτῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐξεγερθεῖσαν πολεμικήν, ἀνακαλῶν τὰς παιδικάς του ἀναμνήσεις.

Ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του συνεχῶς ἤκουε νὰ λέγωσιν ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶχε καὶ τοὺς δύο αὐτῆς βραχίονας. «Ἡ δεξιὰ αὐτῆς χεὶρ ἐκράτη ἓν μῆλον ἡ δὲ ἀριστερὰ ὕψου ἀπερισκέπτως τὴν αἰσθῆτα της.» Ὁ κ. Ἐρρῖκος Ρόχεφορτ ἐν ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον Γαλλὶ ἔλεγεν ὅτι οὐδὲν εὐκολώτερον νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τις τοῦτο σπεύδων εἰς τὰ ἀρχεῖα τῶν γενικῶν ὑποθέσεων, ὅπου θὰ εὕρισκε τὴν ἔκθεσιν τοῦ Δουμόντος Δ' Ὑρβίλ, τότε νεαροῦ σημαιοφόρου, ὅστις εἶδε τὸ ἐν Μήλῳ ἄγαλμα πρὸ τῆς ἀπαγωγῆς του.

Τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀντίγραφον περιέχει:

«Τὸ ἄγαλμα (λέγει ὁ Δουμόντ δ' Ὑρβίλ) παρουσιάζει γυμνὴν γυναῖκα, ἧς ἡ ἀριστερὰ χεὶρ ὑψουμένη ἐκράτει ἓν μῆλον ἡ δὲ δεξιὰ ὕψου τὴν ὀσφὺν τῆς περιβαλλούσης αὐτὴν αἰσθῆτος.»

Ἀλλ' ἡ φράσις αὕτη δὲν εἶνε καὶ σαφής. Δὲν γράφει ὁ κ. Δυμόντ δ' Ὑρβίλ ἀκριβῶς ἂν τὸ ἄγαλμα εἶχε βραχίονας. Κατὰ ταῦτα δύναταί τις νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἀποδίδει βραχίονας, διότι ὑπέθετεν ὅτι οὗτοι ἦσαν οἱ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐκεῖ εὑρεθέντες, ἀλλ' οἵτινες βεβαίως δὲν ἀνῆκον τῷ ἀγάλματι.

Εἶχε τὸ ἄγαλμα ἑτέρους βραχίονας προσκεκολλημένους καὶ εἶτα διασπασθέντας (ἀλλὰ πῶς;) οἵτινες θὰ ἦσαν οἱ περὶ ὧν ὁ στρατηγὸς ἀνέφερε τῷ κυρίῳ Ἀρμ. Δαϋὸτ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ κ. Βρέστ; Τοῦτο εἶνε ὀλίγον πιθανὸν διότι οὐδεὶς εἶδε βραχίονα ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. Τίποτε περισσότερον τῶν ἄλλων, προσέθηκε καὶ ὁ κ. Βρέστ. Ἐν τῇ πρὸς τὸν ἐν Σμύρνῃ πρόξενον τῆς Γαλλίας κ. Πέτρον Δαυΐδ, ἀναφορᾷ του, λέγει:

«Γνωρίζω ὑμῖν, κύριε γενικὲ πρόξενε, ὅτι χωρικός τις εὗρε ἐν ἀγρῷ ἀνήκοντι αὐτῷ τρία μαρμάρινα ἀγάλματα, ὧν τὸ ἓν παρουσιάζει μίαν Ἀφροδίτην τῶν κρατουσῶν τὸ μῆλον τῆς ἔριδος εἴς τινα χεῖρα. Εἶνε ὀλίγον ἠκρωτηριασμένον. Οἱ βραχίονες εἶνε τεθραυσμένοι».

Ὁ κ. Βρὲστ λέγει ὅτι ἡ Ἡ Ἀφροδίτη ἔχει βραχιόνας διότι ὑποθέτει ὅτι οἱ εἰς τὰ ἐρείπια εὑρεθέντες τοιοῦτοι τῇ ἀνήκουσιν.

Ὅθεν αὐτοὶ εἶνε οἱ εἰς τὸ Λοῦβρον μετακομισθέντες βραχίονες, οἵτινες κατὰ τὴν γνώμην τῶν Ἀρχαιολόγων δὲν ἀνήκουσι ποσῶς εἰς τὴν ἔνδοξον θεάν. Τῷ κ. Δέ-Καλλοννὲ πλειστάκις ὁ κ. Δέ-Μάρκελος διηγήθη τὰ πολλαπλὰ συμβεβηκότα τῆς ἀποστολῆς του, ὅτε ἐπεφορτίσθη ἐπισήμως ν' ἀνερευνήσῃ τὸ ἄγαλμα τοῦτο, καταστὰν ἀντικείμενον τόσων πόθων. Ἕλλην τις ἱερεύς, ὅστις ἠξίου ὅτι τὸ εἶχεν ἀγοράσῃ διὰ πρίγκηπά τινα Μαρούζη, ἐζήτει νὰ τὸ ἁρπάσῃ αὐθαιρέτως. Ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς γολέττας «ὁ Ἀγγελιαφόρος» ὁ κ. Δέ-Μάρκελλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Μήλου ὅτε εἶδε πλοιάριον, βαρέως προσπαθοῦν ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς παραλίας. Ἁπλούστατα ἐγένετο ἡ ἀπαγωγὴ τῆς θεᾶς.

Ὁ κ. Δέ-Μάρκελλος μετὰ τοῦ κ. Βρὲστ ἐκανόνισε τὴν ὑπόθεσιν. Ἀπεζημίωσε τὸν προύχοντα τῆς νήσου καὶ τὸν χωρικόν. Ἐξώπλησε πλοῖόν τι τὸ «Γαλαξεῖδιον» ὑπὸ Αὐστριακὴν σημαίαν, ὅπερ ἐδέχθη τὸ λείψανον τῆς ἀθανάτου. Ὁ κ. Ραβαισὸν ἀνεῦρε ἀργότερον ἕνα τῶν ναυτικῶν τῆς ἀποστολῆς ταύτης, τὸν κ. Βατίστ, ὅστις ἐν ἐπιστολῇ του, χρονολογουμένῃ ἀπὸ τοῦ 1884 καὶ φυλασσομένῃ ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Τουλῶνος, διηγῆται τὸ συμβάν. Οὐδὲν τὸ τραγικόν.

«Συνεπείᾳ τῶν διαπραγματεύσεων, σχεδὸν φιλοφρόνων ἑκατέρωθεν, λέγει, ὁ αὐστριακὸς πλοίαρχος μᾶς παρέδωσε τὸ ἄγαλμα ὅπερ μετ' ἐμπιστοσύνης ἐδέχθημεν καὶ ὀλίγον ἔκπληκτοι, διὰ τόσον εὔκολον θρίαμβον. Τὰ τεμάχια τῆς Ἀφροδίτης, πέντε τὸν ἀριθμόν, τεθειμένα ἐν καλαθίοις σπαρτοπλέκτοις ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ κύτους τῇ βοηθείᾳ τῶν συσπάστων καὶ εἰσήχθησαν ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλοίῳ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐστριακῶν ναυτῶν.»

Ὁ κ. Βουτιὲρ ὅστις διηύθυνε τὴν ἀποστολὴν λέγει ἀφ' ἑτέρου:

«Ἡ θεὰ ἤχθη θριαμβευτικῶς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου ἡμῶν καὶ ἔσχον τὴν χαρὰν νὰ ἐπιφορτισθῶ ταύτην· περιετύλιξα ἐπιμελῶς ταύτην δι' εἴδους τινὸς δικτύων καὶ τὴν ἐτοποθέτησα εἰς ἐκλεχθὲν ἐπὶ τοῦ κύτους μέρος, μακρὰν πάσης βλάβης.»

Τί λοιπὸν ὑπολείπεται ἐκ τῆς περιγραφείσης περὶ τὴν θεὰν μάχης;

Καλῶς ἐξεταζόμεναι αἱ πρῶται μαρτυρία βεβαιοῦται ὅτι εἶνε ὑπερβολὴ τὸ ὅτι εἶδον βραχίονας ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου. Δὲν εὑρέθησαν ἢ τεμάχια ἑνὸς βραχίονος καὶ χεὶρ κρατοῦσα μῆλον, πλησίον τοῦ ἀγάλματος ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ.

Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ὁ κ. Βρὲστ διϊσχυρίσθη κατὰ τὸ ἄῤῥρον τοῦ «Φιγαρὼ» ὅτι ἐγίγνωσκεν ποῦ εἶσαν οἱ βραχίονες, ὡσεὶ ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως ἐπειδὴ κακῶς ἀντημείφθη, αὐτὸς τοὺς ἔθραυσεν.

Ἐὰν ἔθραυσε τούτους ἐξ ἀγανακτήσεως, τοῦτο θὰ ἐγένετο πολὺ κατόπιν τῆς ἀποκαλύψεως. Ὥστε εἶνε ἀπαράδεκτον ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν ὑπεξήρεσε τοὺς βραχίονας διὰ νὰ τοὺς κρύψῃ.

Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ζῆλος του ὑπῆρξε πλήρης καὶ δὲν θὰ ἦτο ἢ ἀρκούντως εὐτυχὴς παραδίδων μίαν Ἀφροδίτην ἄθικτον.

Ἀλλὰ δυνατὸν νὰ μὴ ψεύδεται πρὸς τὸν στρατηγὸν Λεσπὲς· μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν—καὶ τοῦτο προέκυψεν ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ κ. Δέ-Βριέλλα, ἐπιτετραμμένου ἐν Κων)πόλει—προσεκλήθη νὰ γίνωσεν ἀναζητήσεις πρὸς εὕρεσιν τῶν βραχιόνων καὶ τῶν λοιπῶν λειψάνων τοῦ ἀγάλματος.»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, ἥτις χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 26 Νοεμβρίου 1820, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἀφροδίτη δὲν εἶχε βραχίονας ὅταν τὴν εὗρον καὶ ὁ πρέσβυς παρεκάλει ν' ἀναζητήσωσι τούτους. Ἀποδεικνύεται ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Βρὲστ εὑρὼν αὐτοὺς δὲν τοὺς παρέδωσε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ ἀναφερθεῖσα φρᾶσις τοῦ κ. Δαϊότ: «Γνωρίζω ποῦ εἶνε οἱ βραχίονες ἀλλ' οὐδεὶς ποτὲ θὰ τοὺς ἴδῃ.»

ΟΝΕΙΡΑ ΠΟΙΗΤΟΥ

Εἰσὶ κόσμοι φωτός, χῶραι ἐν τῇ αἰωνιότητι εὐῤῥόσυνοι ἐκ τοῦ μειδιάματος τῆς φύσεως, εἰκόνες οὐρανοῦ, φαντάσματα δόξης. Ἀλλὰ ταύτην ὁ ποιητὴς δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ τὴν καταλάβῃ, ἐὰν ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, τῆς θρησκείας, τῆς ἀνθρωπότητος δὲν ἐμπνέει τὰς ᾠδάς του δὲν θερμαίνει αὐτῷ τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν.

Διὰ τὸν ποιητήν, ἡ γυνὴ εἶνε ἓν ἄνθος, μία ἀκτὶς ἡλίου, ἓν ἄστρον, ἓν μῦρον ἐκεῖνος κοσμεῖ αὐτὴν δι' ὅλων τῶν καλλίστων ἰδιοτήτων, ἐξαίρει αὐτὴν οὕτως, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ ἀφιχθῇ εἰς τοσοῦτον ὕψος.

Ὁ Δάντης ἠγάπησε προώρως.

Ἦτο ἔτι παῖς, ὅτ' ἐγνώρισε τὴν Βεατρίκην.

Καὶ ἐν τῇ ξανθῇ ἐκείνῃ ἀγγελικῇ μορφῇ, ἐν τῇ ἀκτινοβολούσῃ ἐκείνῃ ὄψει, τῇ πλήρει φωτὸς καὶ γλαφυρότητος ἐν τῷ παρθενικῷ ἐκείνῳ μειδιάματι, ἐν τῇ σεμνῇ ἐκείνῃ χάριτι, εἶδε συντετμημένην ὅλην τὴν καλλονήν, ὅλην τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικός.

Ἡ Βεατρικὴ δὲν ὑπῆρξεν ὁ μοναδικὸς αὐτοῦ ἔρως, ἀλλὰ βεβαίως ὁ μόνος ἐν τῇ ὑψίστῃ συμμαχίᾳ τῆς λέξεως. Προεκυρίευσεν ἐπὶ πάντων ἥναψεν αὐτὸν διὰ παντὸς πράγματος εὐγενοῦς καὶ μεγάλου. Ἔγνω νὰ ἐξυψώσῃ αὐτὸν εἰς τὰς ὑπερτάτας σφαίρας, διατηροῦσα ἄχρι τέλους πᾶσαν τὴν δυνατὴν αὐτῆς καθαρότητα Καὶ ὅταν ὁ Δάντης ἦν περιμέριμνος, ὀργίλος, ἀπειρηκὼς ἐκ τοῦ κόσμου, δύσθυμος ἐξ ἑῴ' ἑαυτοῦ, ὁ ἔρως τῆς Βεατρίκης τῷ ἐμειδίασε διὰ μέσου τῶν ζόφων τῆς συμφορᾶς, ἐθώπευσε τὰ ὀνείρατά του, ἀνήγειρε τὰς ἐλπίδας του, συνετέλεσε νὰ λησμονήσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς πανουργίας αὐτῶν καὶ τὰς ἀδικίας καὶ ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἐξορίας, τὸν ὡδήγησεν εἰς τὴν ὑψίστην καὶ ἀτελεύτητον χαράν.

Ἐκεῖνος ἠκολούθει τὰ ἴχνη τῆς πεφιλημένης γυναικὸς μέσῳ τῶν διαστάσεων, ἐπιβαίνων εἰς τὰς φωτεινὰς ἐκείνας σφαίρας, πρὸς ἃς εἴθιζε νὰ περιστρέφῃ τὸν νοῦν ἐν τοῖς ἀτελευτήτοις, ὑψηλοῖς πόθοις τοῦ ἠρωτευμένου πνεύματός του.

Ἡ Βεατρίκη Πορτινάρη εἶνε ἡ μόνη ἡ ὑπεραρθεῖσα ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα τοῦ φύλου αὐτῆς, διά τινος ἔρωτος καὶ ἀπαραμίλλου ἀγχινοίας.

Ὁ Δάντης τὴν περιέβαλε διά τινος στεφάνης οὕτω λαμπρὰς καὶ ἁγίας ὥστε χωρὶς ν' ἀναιρέσῃ ἐν αὐτῇ τὴν γυναῖκα, καθ' ὅσον μάλιστα ἐνεφανίσθη αὐτῷ ὡς τοιαύτη, ὡς τύπος πάσης τελειότητος.

Τὴν ἠθέλησε μεθ' ἑαυτοῦ ἀθάνατον ἠθέλησεν ἵνα τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπροφέρετο μετ' εὐνοίας, θαυμασμοῦ παγκοσμίου, ἀμεταβλήτου.

Σεβόμεθα καὶ ἡμεῖς τὴν ἐρασμίαν ἐκείνην μορφήν, τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἀποθεωθεῖσαν. Ἄνευ Βεατρίκης Πορτινάρη, ἴσως, ὁ Δάντης δὲν θὰ προήγετο εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ἐξοχότητος ἐπὶ πάντων τῶν ποιητῶν τῆς Ἰταλίας, ἄνευ Δάντου ἡ Βεατρίκη θὰ διήρχετο ἄγνωστος, κεκλησμένη ἐν ταῖς προσφιλαῖς καὶ θαυμασίαις αὐτῆς ἀρεταῖς

Ἐκτιμῶμεν τὸ εὐγενὲς πλάσμα· ὅπερ ἐνέπνευσε τὸν ἀθάνατον ποιητὴν τῆς Θείας Κωμῳδίας, ὅπερ ὑπῆρξεν ὁ ἐρασμιος ἀστὴρ τῆς ἐπιπόνου πορείας του, ὅπερ διήνοιξεν εἰς τὸν νοῦν του νέα βασίλεια φωτός.

Πείρασον εἰς ὑπὸ τῆς τέχνης ζωογονηθὲν μάρμαρον νὰ δώσῃς αὐτῷ τὰ ἀστάθμητα σχήματα· ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς μνημεῖον τῆς Βεατρίκης ἔσονται διὰ παντὸς οἱ στίχοι τοῦ Δάντου· μνημεῖον ὅπερ ὁ φθόνος δὲν δύναται νὰ καταστρέψῃ, μνημεῖον αἰώνιον, ὡς αἰώνιος εἶνε ὁ νοῦς, τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ.

(ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ.)

Μελίτη 1901. Θ.Ι.Κ.

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΚΕΙΝΟΥ

Δημήτριος καὶ ἡ Εὐθαλία νυμφευμένοι πρὸ δύο ἐτῶν διῆγον βίον συζυγικὸν ἀνέφελον· ἡ Εὐθαλία πρὸ τοῦ γάμου της ἠγάπα ἐμμανῶς νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅστις ἀπελθὼν εἰς τὰς ἀποικίας, δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ· ἡ εἴδησις αὕτη τοῦ θανάτου τοῦ Ἀνδρέου, κατέστησεν εἰς ἀπίστευτον βαθμὸν μελάγχολον τὴν νεαρὰν παρθένον καὶ ἐπὶ ἐν ὁλόκληρον ἔτος ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας σκληρῶς τὴν ἐβασάνιζε, μέχρις ὅτου συνήντησε τὸν Δημήτριον. Ἡ εὐπαθὴς καὶ ἐνταυτῷ πρόθυμος εἰς τὰς μεταμορφώσεις φύσις αὐτῆς τὴν εἶχε σώσει, διότι ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐκείνων ὄντων, ἐν οἷς ἡ παραφορὰ τοῦ ζῆν φαίνεται ἰσοδυναμοῦσα πρὸς πολλοὺς βίους· τῆς δ' εὐαισθησίας αὐτῆς ἀναφθείσης ἐπὶ ἑνὸς σημείου, τὸ πῦρ μετεδίδετο ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως.

Ἡμέραν τινά, ὅτε ἡ Εὐθαλία μετὰ τοῦ συζύγου της ἐξῆλθον πρὸς περίπατον παρὰ τὰς ὄχθας τῆς Μάρνης, ἡ νεαρὰ σύζυγος ἔκπληκτος λέγει πρὸς τὸν Δημήτριον.

— Παρατήρησον, δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ἐπιπλέει ἓν μέγα κεκυρτωμένον ξύφος...καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ κυανῆ ὀμίχλη, ἥτις ἀνέρχεται!... πόσον εἶνε ὡραία!... ἔπειτα δὲ ἐνώπιον παρομοίου τοπίου διὰ πρώτην φορὰν ἔθεσα τὴν χεῖρά μου ἐν τῇ ἰδικῇ σου.

— Μικρά μου Εὐθαλία τῇ ἀπήντησεν ὁ Δημήτριος, ἐναποθέσας τρυφερὸν ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς φίλημα.

* * *

Ὁ Ἥλιος ἐβυθίζετο εἰς τὸν ὁρίζοντα· ὁ ὠχρὸς καὶ νωπὸς δίσκος τῆς σελήνης πρὸ μικροῦ ἤρξατο διαχέων χλωμὰς ὑπολάμψεις ἐπί τε τῶν κλιτύων καὶ τῶν ὀχθῶν· ὁ θνήσκων καὶ γεννώμενος ἀστὴρ ἀνεμίγνυον τότε τὰς ἐπιῤῥοίας των· ἐν τῇ ἡδείᾳ καὶ σιγηλῇ ταύτῃ ἠρεμίᾳ παράδοξος δυσφορία κατέλαβε τὴν περιπατήτριαν· τίς ἡ αἰτία τῆς ἠθικῆς ταύτης στενοχωρίας; ἡ ὥρα ἐκείνη; τὸ ἐπὶ τῆς χειρός της φίλημα τοῦ συζύγου της; ἢ μήτοι ἦτο τι τῶν ἀδυσωπήτων ἐκείνων ἀρωμάτων, μία τῶν ἐπιπλεουσῶν ἐκείνων ἀντηχήσεων, αἵτινες ἐπικινδύνως θέλγουσι τὴν μνήμην;

Ἡ Εὐθαλία κατόπιν τόσου διαῤῥεύσαντος χρόνου ἀνεμιμνήσκετο πάντοτε τοῦ πρώτου της μνηστῆρος ὃν ἐναντίᾳ τύχῃ τῇ ἥρπασε, καθ' ὃν χρόνον συνέθετε τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν αὐτῆς· ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην της τὸ ἀγαπητὸν ἐκεῖνο πρόσωπον μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας.

— Τί ἔχεις φίλη μου; ὑποφέρεις; τὴν ἠρώτησεν ὁ Δημήτριος.

— Δὲν εἶνε τίποτε· μικρὰ ζάλη... κρυώνω... ἂς ἐπιστρέψωμεν.

Ὁποία βάσανος δι' αὐτὴν νὰ προσποιῆται ὅτι ἡσυχίας μόνον, ἀναπαύσεως εἶχεν ἀνάγκην.

* * *

Μόλις ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν της ἡ Εὐθαλία διηυθύνθη εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτῆς γραφεῖον· ἐν ἀποκρύφῳ τινὶ συρταρίῳ εὑρίσκοντο τὰ λείψανα τῆς βραχείας αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου περιπετείας· μικρά τις εἰκών, δωδεκὰς ἐπιστολῶν διὰ λευκῆς ταινίας δεδεμένων καὶ ἀπεξηραμμένα τινὰ ἄνθη· δὲν ἠθέλησε τὴν λυχνίαν· ἔθεσε τὴν φωτογραφίαν ἐν τῇ λάμψει τῆς σελήνης· ἦτον ἐκεῖνος ἀκριβῶς, οὐδένα χαρακτῆρα τοῦ προσώπου του εἶχε λησμονήσει, οὐδεμίαν λεπτομέρειαν, καίτοι οὐδέποτε ἤνοιξε τὸ συρτάριον ἐκεῖνο· ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἀνδρέου τῇ ἐφάνη φωτιζομένη ὑπὸ τῶν κυανῶν ἀκτίνων δίκην φάσματος ὁ Ἀνδρέας ἠνωρθοῦτο μετ' ἀπαραμίλλου γλυκύτητος· ἡ Εὐθαλία ἀνεμιμνήσκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν ἀγγελίαν τῆς ἀναχωρήσεως τὴν διπλῆν αὐτῶν ἀπελπισίαν πρὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ συναισθήματος ἐκείνου, ὅτι δὲν θὰ ἐπανέβλεπον πλέον ἀλλήλους· ἡ σκηνὴ τῆς ἀποχωρήσεως εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν πατρικὴν τῆς νεάνιδος ἔπαυλιν, πέριξ τῶν Παρισίων ἔν τινι περιπτέρῳ ἐγκαταλειφθέντι καὶ ὑπ' ἐκείνης κομψῶς διευθετηθέντι.

Ἐκεῖ εὑρίσκοντο ἐν μέσῳ ἡδέων καὶ σοβαρῶν φόβων, ὅταν ὅλοι οἱ ἐν τῷ οἴκῳ εἶχον κατακλιθῇ· ἐν τῷ διδύμῳ αὐτῶν πυρετῷ, ἐγνώριζον ὅτι ἐντὸς ὀλίθ' ἀπεχωρίζοντο· ἐκεῖνος μὲν θὰ εἰσέδυε μακρὰν εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ ἄγνωστον, ἐκείνη δὲ θὰ ἔκλαιε καὶ θὰ ὠνειροπόλει ἐν τῇ ἐγκαταλείψει της.

* * *

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠσθάνετο ἤδη τὴν μυστηριώδη τοῦ παρελθόντος περίπτυξιν ἧς τὸ βαθμιαῖον ἔρεισμα βαίνει μέχρι τῆς πληγῆς. Ὁ πόθος καὶ ἡ λύπη ἔκλαιον ἐν τῇ καρδίᾳ της, πέριξ δὲ τῆς ἀσπαιρούσης ταύτης καρδίας ὑπῆρχεν ἐπώδυνος ἔλλειψις, ἀδιερεύνητον κενόν· ἤνοιξε τὰ παράθυρα ἀπαθῆς πρὸς τὸ νυκτερινὸν μεγαλεῖον, πρὸς τὴν λαμπρὰν πανσέληνον, ἥτις ἐφώτιζε τὸν κῆπον μετὰ τῶν ἀκινήτων αὐτοῦ μεγάλων δένδρων καὶ ἐκράτει ὑπὸ τὸ δόλιον καὶ γλυκὺ αὐτῆς θέλγητρον, τὸν ποταμόν, τὰς κρηπῖδας καὶ τοὺς λιμένας.

— Πῶς εἶσαι, Εὐθαλία; ἠρώτησεν ἡ φωνὴ τοῦ συζύγου της ὄπισθεν τῆς θύρας.

— Ὀλίγον καλλίτερα, εὐχαριστῶ. Καλὴ νύκτα, τῷ ἀπήντησε ἡ Εὐθαλία, μετὰ ῥιγηλάσεως, ἥτις τῇ ἔδειξεν ἐν τῷ συζύγῳ ὃν ἐλάτρευεν, ἕνα ἀντίπαλον καὶ ἕνα ἅρπαγα.

Τὰ δὲ χείλη της ἐπανελάμβανον. 'Ανδρέα! 'Ανδρέα! ἀνεύρισκε τὴν ἡδύτητα τοῦ ὀνόματος τῆς μαγείας τῶν τριῶν τούτων συλλαβῶν, ἃς ὁ ἔρως ἀποθεοῖ δραττόμενος αὐτῶν, ὑπερεξαίρει ἐν τῇ ἀδημονίᾳ, δηλητηριάζει ἐν τῇ προσδοκίᾳ, ἀποναρκοῖ δὲ καὶ παραμορφᾷ ἐν τῇ ἡδονῇ. Δὲν ἡδυνήθη πλέον νὰ κρατηθῇ ἔλυσε τὴν λευκὴν ταινίαν, διήνοιξε τὴν δέσμην τῶν ἐπιστολῶν· εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν συγκίνησις ἐξώγκωσε τὸ στῆθος της· τὰ δάκρυα ἐκ τῶν βλεφάρων της ἔπιπτον ἐπὶ μικρῶν ὠχρῶν φύλλων· ἡ ταραχή της κατέστη τοιαύτη, ὥστε ἐτρόμαζε καὶ ἐπανέθεσε τὰ πάντα ἐν τῷ γραφείῳ της. Πῶς εἶνε δυνατὸν εἰκόνες νὰ ἐλάμβανον παρομοίαν δύναμιν ἀναζωογονήσεως!

Ἤναψε δύο λαμπάδας, μὴ θέλουσα νὰ καλέσῃ τὴν ὑπηρέτριαν ἀγνοοῦσα ποία ὥρα τῆς νυκτὸς ἦτο καὶ αἰσθανθεῖσα τὸ ψῦχος ἔκλεισε τὸ παράθυρον, ἐκαλύφθη διὰ μεγάλης μελαίνης ἐπωμίδος, ἔλαβεν ἐκ τοῦ κομμωτηρίου της φιαλίδιον ἐκ λελαξευμένου κρυστάλλου, δῶρον ἐκείνου, ὅπερ ἐκ ταραχῆς τῆς συνειδήσεως, οὐδέποτε μετεχειρίζετο, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἀρώματος, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της καὶ ἔθεσε τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τοῦ ρινομάκτρου της· ἡ ἰσχυρὰ καὶ πολύτιμος αὕτη ὀσμὴ ἰσοδυναμεῖ σχεδὸν πρὸς τὴν πραγματικὴν ἐμφάνισιν· ἡ αὐταπάτη ἐπανέφερεν εἰς τὴν φαντασίαν αὐτῆς, ἡδονὴν ὑπερβαίνουσαν τὴν θλίψιν 'Η Εὐθαλία πάλλουσα καὶ εὐτυχὴς ἀντελαμβάνετο ἤδη τινὰς τῶν καθαρῶν ἐκείνων ἀκτίνων, αἵτινες δίδουσιν εἰς τὸ προοίμιον τοῦ ἔρωτος ἀλήθητον ἐντύπωσιν. 'Ω! ἡ κάταρξις τοῦ πάθους ὕπουλος ὡς πλανήτης αἴλουρος! τὸ αὐγῆεν βλέμμα, τὸ γεννώμενον βλέμμα ὅπερ σημαίνει «σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ μὲ ἀγαπήσῃς» ζωηρὸν ὡς ἡ διάβασις ἀστέρος, ὀξὺ ὡς ἡ νύξις καὶ τοῦ ὁποίου οἱ κύκλοι μεγεθύνονται μέχρι τῶν σκοτεινῶν χασμάτων τῆς ἐκστάσεως! ἡ πρώτη τῆς χειρὸς θλίψις, οἱ ἐνδοιασμοί, αἱ θωπεῖαι, τὸ πρῶτον φίλημα ὑπὸ τοὺς ἀστέρας ἐν τῇ ἁγίᾳ ἁρμονίᾳ τῶν ψυχῶν, ὅπερ ὑφαίνει τὸ πεπρωμένον ὑπὸ τὰ σκότη.

'Η νεαρὰ γυνὴ διεκόπη ὑπὸ αἰφνιδίου φόβου «τοιαύτη ἄραγε θὰ εἶνε εἰς τὸ μέλλον ἡ ζωή μου, δηλητηριασμένη ὑπὸ τῆς μνήμης ἐκείνου, ἑκάστη λέξις τοῦ συζύγου μου, ἑκάστη μομφὴ θ' ἀνεζωογόνει τὸ μαρτύριόν μου! Ἄχ! Θεέ μου! μήτοι ὁ 'Ανδρέας μὲ ἐκδικεῖται διὰ τὴν λήθην μου;»

'Εκάθισε πρὸ τῆς τραπέζης της κατειλημμένη ὑπὸ παραληρήματος ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε:

«Συγχώρει, 'Ανδρέα μου, ἔσο ἐπιεικής· ἡ γυνὴ εἶνε ἀδύνατος, ἡ Εὐθαλία ἀδυνατωτέρα πασῶν· τὸ ἐγνώριζες καλῶς ὅταν μὲ ἔθλιβες εἰς τὴν ἀγκάλην σου μὴ μὲ βασανίζῃς διὰ τῆς ἀναμνήσεώς σου· ἄφησέ με νὰ ἐξακολουθήσω τὸν ροῦν τῆς ζωῆς μου· μὴ ζηλοτυπῇς τὸν Δημήτριον διότι ἔσχες ὅ,τι καλλίτερον εἶχεν ἡ Εὐθαλία· ἄφες με ἐν μελαγχολικῇ ἡμι-ευτυχίᾳ νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἀνθρώπινον ἔργον μου».

'Ανέγνω ἐκ δευτέρου τὴν πέραν τοῦ τάφου ταύτην ἐπιστολήν, ἀκολούθως δὲ τὴν ἔκαυσεν ἀνακουφισθεῖσα ἐκ τῆς προληπτικῆς ταύτης ἰδέας, ὅτι ἐξεδήλωσε τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς της· τότε δὲ μόνον κατεκλίθη. 'Εν τῇ ταραχῇ της εἶχε λησμονήσει νὰ κλείσῃ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου της. Αἱ ἀκτῖνες τῆς σελήνης καθίστων τὸ δωμάτιον φωτεινόν· ἡ Εὐθαλία ὑπερεφοβεῖτο πρὸ πάντων τὰς ἀλύσεις τοῦ παρελθόντος, πλέον ἀκαταλήπτους ἢ τὰ ὄνειρα ὑπερεθεσθεῖσα ὑπὸ τῆς εἰκόνος τοῦ 'Ανδρέου μόλις ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὠνειρεύετο· τὰ δὲ αἰσθήματα ἅτινα συνώδευον τὰ ὄνειρα ἀνεμιγνύοντο, ἐπεσωρεύοντο, συνεχέοντο, ἐν εἴδει δονουμένης φαντασμαγορίας.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἠγέρθη ἦτον ἥσυχος, τὸν σύζυγόν της δὲ εἰσελθόντα εἰς τὸν κοιτῶνα της τὸν καθησύχασε διὰ τρυφεροῦ φιλήματος.

ΠΑΝΑΓΗΣ Ν. ΔΙΒΑΡΗΣ
Διευθυντὴς τοῦ «Γαληνοῦ»

Δημοσιεύωμεν ἐνταῦθα ποίημα ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκδοθησομένης ποιητικῆς συλλογῆς «Ἄβυσσοι» ὑπὸ τοῦ δημοφιλοῦς καὶ γνωστοτάτου εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον κ. Μήτσου Παπασπύρου.

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΚΑΛΥΒΑ

Νὰ ἡ καλύβα ἡ μαγική
Γιὰ εἰδὲς πῶς εἶνε τώρα
Ὦ! πῶς σωριάστηκε ἡ ψυχὴ
'Εδῶ στὴν ἔρημη χώρα.

Νὰ ἡ καλύβα ἡ μυστική
Π' ἐρχόμαστε τὸ βράδυ
Καὶ μές' στὰ ξεροκλάδια της
Μές' στὸ βαθὺ σκοτάδι,

'Ελέγαμε σιγά, σιγὰ
Μὲ χείλη φλογισμένα
Τοὺς πόθους μας, τὰ ὄνειρα...
Ὦ! ὄνειρα χαμένα!

Ποῦ 'ναι ἡ χλόη, ὁ κισσὸς
Ποῦ τὴν περικυκλώναν
Τὰ ἀγριοτραντάφυλλα
Ποῦ τὴν μοσχομυρώναν;

Ποῦ 'ναι τὰ ἀηδόνι, ποῦ γλυκὰ
Τὰ μυρωμένα βράδυα
Τραγούδαγε τὸν ἔρωτα
Γύρω στὰ δενδροκλάδια;

Πέρασαν ἄνεμοι ξεροὶ
Κρύο-φυγιὸ-ποτάμια,
Καὶ τὴν καλύβα γκρέμισαν
Καὶ πῆραν τὰ καλάμια.

Καὶ τώρα ἀπάνου στὰ ξερά,
Στὰ ἔρημά της ξύλα
'Η κουκουβάγια σιγοκλαίει
Στῆς νύχτας τὴ νεκρίλα.

Σὰν σκιάχτρο μὲς τὴν ἐρημιὰ
Στέκει μισογερμένη
Χλωμή, βουβή, ἀγνώριστη
— 'Αγάπη πεθαμένη.—

'Αθήνησι 1902 **Μήτσος Παπασπύρου**

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΑ

ΑΙ ΖΩΣΑΙ ΣΚΙΑΙ

(συνέχεια)

Σχῆμα 6ον

Ἤδη ἔχετε παράδοξον εἰκόνα. Λάβετε εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα σας τεμάχιον ἄρτου ἢ οἱονδήποτε ἀντικείμενον, σχήματι πίλου, θέσατε εἰς τὸν βραχίονα ὕφασμά τι καὶ κλείσατε τῆς δεξιᾶς χειρός σας τοὺς δύο μεσαίους δακτύλους, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ σχήματι 6ῳ· θ' ἀποτελέσητε οἰνοπότην πρώτης τάξεως, ζητοῦντα εὐσχήμως νὰ πίῃ ἔτι.

Σχῆμα 7ον

Τὸ σχῆμα 7ον παριστᾷ γαλῆν καθημένην ἀμερίμνως καὶ παρατηροῦσαν προσεκτικῶς τι. Σχηματίζεται δὲ ἁπλούστατα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς περιβεβλημένης μονδύλιον ἢ ἄλλο ὕφασμα καὶ διὰ τοῦ δείκτου τῆς ἑτέρας χειρός, ὅπως ἀποτελέσῃ τὴν οὐράν.

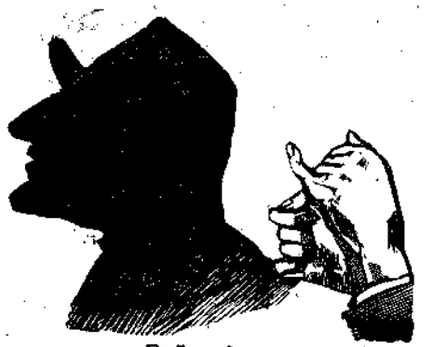

Σχῆμα 8ον

Ἤδη τὰ δυσκολώτερα.
Νὰ σχηματίσετε τὴν κεφαλὴν στρατιώτου.
Τοποθετήσατε τὰς δύο χεῖρας σας ἀκριβῶς ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι καὶ θὰ δοκιμάσητε πολλὰς φορὰς διὰ τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν καὶ παρομοίασιν, διότι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολα πράγματα, ὡς ἐκ τῆς πρώτης ἀπόψεως φαίνονται. 'Απαιτεῖται καὶ ἐνταῦθα ποιά τις πεῖρα καὶ ἰδίως ἐπιτηδειότης καὶ ὑπομονή.

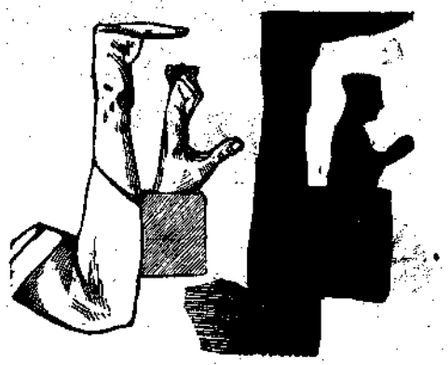

Σχῆμα 9ον

Τώρα θέλετε καὶ κήρυκα κηρύττοντα ἀπὸ τοῦ ἀμβῶνος;

Εὔκολον καὶ τοῦτο. Παρατηρήσατε καλῶς τὸ σχῆμα 9ον. Δὲν ἔχετε ἄλλο νὰ πράξητε ἢ ν' ἀναρτήσετε μικρὸν τετράγωνον ξύλον ἢ χαρτόνιον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονός σας, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ εἰκόνι καὶ νὰ θέσητε τὰς δύο χεῖρας σας, ἀπαραλλάκτως ὡς ἐκεῖ.

Ἡ ἐπιτυχία πλήρης.

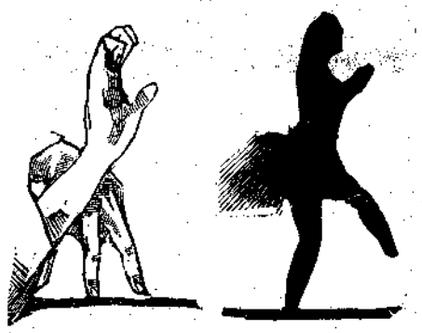

Σχῆμα 10ον

Τὸ τελευταῖον σχῆμα 10ον παριστᾷ χορεύτριαν. Εἶνε τὸ δυσκολώτερον πείραμά μας, ἀλλὰ οὐχὶ καὶ δυσκατόρθωτον. Συναρμολογήσατε τὰς χεῖρας καὶ τὰ δακτυλά σας ἐπιτηδείως, ἰδίᾳ προσέξατε ἐπὶ τῆς εὐθείας στάσεως αὐτῶν, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ δυσκολώτερον καὶ θὰ ἐπιτύχετε.

Ἕκαστος δύναται μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τινῶν τοιούτων παιγνίων νὰ συναρμολογήσῃ καὶ μόνος, ἄνευ ὁδηγοῦ, πολλὰ ἄλλα. 'Εξαρτᾶται ἀπὸ τὴν εὐφυΐαν καὶ ἐπιτηδειότητά του.

Αἱ ζῶσαι αὗται σκιαί, κινοῦνται, μετακινοῦνται καὶ βαδίζουσι διὰ τῆς μετακινήσεως τῶν χειρῶν καὶ δακτύλων. Πολλάκις μάλιστα ἡ ἐκτέλεσις εἶνε τοσοῦτον ἐπιτυχής, ὥστε προκαλεῖ τὴν θυμηδίαν καὶ τὸν γέλωτα.

Φ. Π.

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

ΙΧΕ διατρίψει ὁ πάππος μου ἐν τῷ στρατῷ τῆς Ἀφρικῆς. Τὸν ἐγνώρισα πολὺ γέροντα, ἐξησθενισμένον καὶ σχεδὸν τυφλόν. Ἔφερε σκοῦφον βελούδινον πεπλαιωμένον καὶ μέγα ἐπανοφώριον πρασινοειδές, ἐν ᾧ περιετυλίσσετο ριγηλῶς. Μοὶ ἔλεγε θαυμασίας ἱστορίας, κατόπιν μὲ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὡδήγουν εἰς τὸν ἑσπερινὸν περίπατόν του, ἐν τῷ γλυκεῖ λυκόφωτι, ὑπὸ τὰς πλατάνους.

Ἀλλά, τεσσαράκοντα ἔτη πρότερον, ἐχρημάτισεν εἷς τῶν τυχηρῶν ἐκείνων στρατιωτῶν, ὧν οἱ ἐπῳδοὶ καὶ αὐτόχθονες ἀνύψωσαν τὰ παρθένα τείχη. Εἶχε γνωρίσει πολλοὺς ἐπιφανεῖς στρατηγοὺς καὶ αὐτὸς δὲ εἶχε τὸν βραχίονα ἰσχυρόν, τὴν σκέψιν φρόνιμον καὶ τὴν καρδίαν εὔσπλαγχνον.

Κατὰ τὸ 1844, ἦτο ἀρχηγὸς τῶν γρεναδιέρων εἰς τὸ 29ον σύνταγμα. Τοῦτο τότε ἐπέφερε τὸ ἀκόλουθον συμβεβηκός. Τὴν ἀκόλουθον τῆς μάχης τῆς Ἴσλυ νύκτα, ἐπορεύετο ἐκ τοῦ σταθμοῦ αὐτοῦ ταχέως, μετὰ πυροῦ τινος ἀνὰ χεῖρας. Αἰφνιδίως, διακρίνας σῶμά τι κρυπτόμενον πλησίον φραγκοσυκῆς τινος, ἐπλησίασε τὸν φανόν του καὶ εἶδε φρουρόν τινα ἀποκεκοιμισμένον.

Ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ φανοῦ, ὁ ἀνὴρ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν ἔκπληκτον, εἶτα πεφοβισμένην, ὅτε ἀνεγνώρισε ἀξιωματικόν τινα. Προσεπάθει νὰ ἐπανατεθῇ ὀρθίως, ἀλλ' ἔτρεμε τόσον ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο.

— Τὸ ὄνομά σας; ἠρώτησεν ὁ πάππος μου.

— Πιχών.

— Τὸ σύνταγμά σας;

— Τὸ ὄγδοον.

— Ἡ ἡλικία σας;

— Εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὕψωσε ὀλίγον τὸν φανόν του. Ἦτο ἀληθές, εἶχεν ὄψιν ὅλως νεανικὴν καὶ γλαυκοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐφαίνοντο χαρίεις ἐκ τοῦ τρόμου.

— Γνωρίζεις τί σὲ περιμένει;

— Μάλιστα ἀρχηγέ μου.

— Φρουρὸς τῆς μεγάλης φρουρᾶς, εὑρεθεὶς κοιμώμενος, πρὸ τοῦ ἐχθροῦ: νεκρός.

Τὸ πτωχὸν παιδίον ἐσείετο ὡς θάμνος ὑπὸ τὸν ἄνεμον.

— Ἀρχηγέ μου,...ἐψέλλισε.

— Εἶνε ὁ νόμος.

Μία πνοὴ ἀνέμου ἀκόμη, οἱ ἀστέρες ἔλαμπον ἐν τῷ Ἀφρικανικῷ οὐρανῷ.

— Πόθεν εἶσαι;

— Ἐκ Δελφινάτου.

— Ἔχεις μνηστήν;

— Μάλιστα ἀρχηγέ μου.

Ὁ πάππος μου ἐξήτασεν ἀκόμη. Οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοί του καθίσταντο γλυκύτατοι· ἐφαίνοντο ὅτι ἔβλεπον μακράν, πράγματα...

— Ἄγωμεν, θὰ τὴν ἐπανίδῃς. Τακτοποίησον λοιπὸν τὸ πιλίκιόν σου, ζῶον. Καὶ τὸ ὅπλον σου, ποῦ εἶνε;

Ἔθεσε πάλιν τὸ ποιλίκιον εἰς τὴν κεφαλήν του, ἀνέλαβε τὸ ὅπλον του ὅπερ ὁ δυστυχὴς εἶχεν ἀφήσει μεταξὺ τῶν διακλαδώσεων φραγκοσυκῆς τινος καὶ διὰ τοῦ κοντακίου κτυπήσας αὐτὸν εἰς τοὺς ὤμους ἵνα τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν κατακόρυφον στάσιν, ἀπεμακρύνθη.

Δὲν εἶχε προχωρήσει τρία βήματα, ὅτε ἤκουσε νὰ τὸν καλοῦσι.

— Ἀρχηγέ μου, ἀρχηγέ μου...

Ἐστράφη. Ἦτο ὁ Πιχών.

— Ἀρχηγέ μου, τί δύναμαι δι' ὑμᾶς νὰ πράξω;

— Δι' ἐμέ;

— Ναί, ἀρχηγέ μου, μοὶ ἐσώσατε τὴν ζωήν... Θέλω νὰ πράξω τι δι' ὑμᾶς.

— Καλῶς! τέκνον μου, ὅταν φονεύσῃς λαγωόν τινα διὰ ῥάβδου, θὰ μοὶ τὸν φέρῃς...

Καὶ ἐχάθη εἰς τὸ σκότος.

Ἐσπέραν τινά, ἐκαθήμεθα παρὰ τὴν τράπεζαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἦτο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος, ὅτε ἀνάπτουσι τὰς λυχνίας ἐνωρίς. Ὁ πάππος μου ἐκάθητο εἰς τὴν συνήθη θέσιν του, πλησίον τῆς μητρός μου. Ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπηρετῶσι καὶ νὰ κόπτωσι τὰς τροφάς του· ἤδη δὲν ἔβλεπε πλέον σχεδὸν καὶ αἱ ἀσθενεῖς χεῖρες του ἀμφέρρεπον ἐπὶ τοῦ τραπεζομανδύλου. Περὶ τὸ μέσον τοῦ γεύματος, ἡ τροφὸς ἐλθοῦσα εἶπεν εἰς αὐτόν:

— Κύριε, σᾶς ζητεῖ τις.

— Τί θέλει;

— Δὲν γνωρίζω, κύριε. Λέγει ὅτι θέλει νὰ σᾶς ἴδῃ.

— Καλῶς. Ὁδήγησατέ τον ἐνταῦθα.

Ὁ ἄνθρωπος εἰσῆλθε. Ἦτο γέρων χωρικὸς μὲ κυανὴν βλούζαν. Ἐχαιρέτησε καὶ ἠρώτησε.

— Ὁ ἀρχηγὸς Μορώ, παρακαλῶ;

— Ἐγὼ εἶμαι, λέγει ὁ πάππος μου.

— Σεῖς εἶσθε;

Ὁ χωρικὸς παρετήρησε τὸν γέροντα τοῦτον σχεδὸν τυφλόν, συνεσταλμένον ὑπὸ τὸν βελούδινον σκοῦφον του καὶ ἐντὸς τοῦ εὐρέως ἐπανοφωρίου του.

— Ἀληθῶς σεῖς; ἠρώτησε ὕποπτος.

— Ἀλλὰ ναί, φίλε μου. Εἰς τί θέλετε νὰ σᾶς χρησιμεύσω;

— Ἀρχηγέ μου, σᾶς φέρω τὸν λαγωόν

— Τὸν λαγωόν;

— Ναί, Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

— Δὲν βλέπω οὔτε τὸν ἄρτον μου, φίλε μου.

— Εἶμαι ὁ Πιχών.

— Πιχών;

— Δὲν μὲ ἐνθυμεῖσθε, ἀρχηγέ μου;

— Ὄχι, φίλε μου.

Ἦτο ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου ἤκουσα νὰ διηγῆται ὁ πάππος μου τὴν σκηνὴν τῆς νυκτὸς τοῦ Ἴσλυ. Ὁ γηραιὸς χωρικὸς εἶχε φυλάξει καὶ τὰς μικροτέρας λεπτομερείας εἰς τὰ βάθη τῆς μνήμης του, καὶ ἀνεκάλεσε εἰς τὸν πάππον μου τὴν ἱστορίαν ὁποίαν τὴν ἐπανέλαβον ἀνωτέρω. Ἤδη ὁ πάππος μου ἀνεμνήσθη τοὺς ἄλλοτε ἐνδόξους χρόνους· τὸ πρόσωπόν του ἀνωρθωθὲν ἐφάνη ὅτι ἀνεμνήσθη τὴν ἀπομεμακρυσμένην παραλίαν τοῦ Ἀφρικανικοῦ φωτὸς· κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἦτο τυφλὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἔβλεπε τόσον μακράν.

— Τότε μοὶ εἴπατε ἀρχηγέ μου: «Ὅταν θὰ φονεύσῃς λαγωὸν διὰ τῆς ῥάβδου σου τέκνον μου, θὰ μοὶ τὸν φέρῃς.»

Εἴχομεν διακόψει τὸ φαγητὸν πάντες, σιωπηλῶς περικυκλώσαντες τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἠκούομεν ὁμιλοῦντα.

— Ἀ! δύναμαι νὰ εἴπω τί ἔπαθον ἐκ τούτου ταχέως ἐπιστρέφων εἰς τὸ χωρίον, περατωθείσης τῆς θητίας μου, ἀπέκοψα παχεῖαν ῥάβδον ἐκ δρυὸς καὶ ἐξηκολούθουν πορευόμενος διὰ τῶν ἀγρῶν. Τὴν ἑσπέραν, ὅτε ἡ ἐργασία μου ἐτελείωσε, τὴν κυριακήν, ὅτε εἶχον ἐλεύθερον τὸν καιρόν μου, ἐπορευόμην, ἐπορευόμην πάντοτε μὲ τὴν ῥάβδον μου ἀνὰ χεῖρας...Λαγωοί, οὓς δυστυχῶς μόνον ἔβλεπον· οἱ φαυλόβιοι μοὶ ἐδείκνυον μακρόθεν τὰ ὦτα των· Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἐπλησίαζον, ἔφευγον ὡς δαίμονες. Μίαν φορὰν ἐσκέφθην καλῶς. . . . Συνέλαβον ἕνα τούτων αἰφνιδίως, εἰς τὸ βάθος χάνδακός τινος. . . Τὸν ἐκτύπησα... Ἀλλὰ μοὶ ἐξέφυγε ὁμοίως. . Εἶνε εἰκοσιπέντε ἔτη ἔκτοτε. Καὶ ἀπὸ τότε ἤμουν τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας καὶ πρὸ πάντων τῆς εἰρωνίας τῶν συγχωρικῶν μου. Μόλις εἰσερχόμην εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἡ σύζυγός μου ἐφώναζε: «Πῶς, ἄνδρα μου, ποῦ ὁ λαγός;» Καὶ πρὸ πάντων ὠργιζόμην, διότι ἔβλεπον ὅτι ἐγήρασκον, ἡ ὄψις μου ἐθολοῦτο, αἱ κνήμαι μου ἐξησθένουν καὶ ἴσως θὰ σᾶς ἄφηνα χρόνους χωρὶς νὰ σᾶς ἀφήσω καὶ λαγόν.

Ἔπιε τὸν πρὸ αὐτοῦ οἶνον καὶ ἐξηκολούθησε.

— Τὸ τέκνον μου, μοὶ ἔλεγε καλῶς. «Πάτερ μου ἄδικα τρέχεις. Οἱ λαγοὶ δὲν πιάνονται μὲ τὰ ῥόπαλα. Φόνευσε κανένα διὰ τῆς ῥάβδου ἀφοῦ ἡ παγὶς σοῦ τὸν προμηθεύσει.» Ἐγὼ οὔτε νὰ σκεφθῶ ἠθέλησα.

Ἔπρεπεν ὁ λαγὸς νὰ φονευθῇ ὅπως μοὶ εἴπετε. Μοὶ ἔλεγον. . . «Ἤγαινε ὅταν κοιμοῦνται»... Ἀλλ' ἐσκέφθην. . . Ὄχι διότι καὶ ἐγὼ ἐνῷ ἐκοιμώμουν ἠσθάνθην ὅτι εἰς τοιαύτην ὥραν εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος ὁ θάνατος. . .

Ἔπιεν ἀκόμη ἓν ποτήριον οἴνου καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ὅτε τέλος πάντων ὁ Θεὸς μὲ ἐλυπήθη καὶ μοῦ ἔστειλε ἕνα λαγὸν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας μου. Σπεύδω τὸν κυνηγῶ καὶ εἷς τινα γωνίαν δι' ἑνὸς κτυπήματος τῆς δρυΐνης ῥάβδου μου, ἐξώφλησα τὸν λογαριασμόν μου. Ἄ, ἀρχηγέ μου! ὁποίαν χαρὰν ἠσθάνθην! Ἐνηγκαλίσθην τὴν γυναῖκά μου καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρραβῶνας μας. Καὶ ἀμέσως ὁ υἱός μου ἔζευξε τὸ ἁμάξιον καὶ ἔσπευσα εἰς τὴν Γρενόβλην διὰ νὰ μάθω τὴν διεύθυνσίν σας. Ἀλλ' εἰς τὸν στρατῶνα ἐλησμόνησαν ἀπὸ τόσον χρόνον! Εὐτυχῶς ἀπόστρατός τις μοῦ εἶπε ὅτι ἴσως σᾶς εὕρω ἐδῶ. Εἰσῆλθον εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἰδού . . . ἐγώ, ἰδοὺ καὶ . . . ὁ λαγός! . . .

Ἡμεῖς οἱ νέοι ἐγελάσαμεν ἀρκετὰ ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου συμβεβηκότος, ἀλλ' ὁ γηραιὸς πάππος μου ἐνηγκαλίσθη τὸν χωρικόν, ὅστις ἐξ ἑνὸς λόγου εἶχε θυσιάσει πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν μέχρις οὗ ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του. Ὁ πάππος μου δὲν ἠθέλησε νὰ φάγωμεν τὸν λαγωόν, ἀλλὰ βαλσαμώσας αὐτὸν καὶ ὅτε ἐτυφλώθη ὁλοσχερῶς, τὸν ἔψαυε διὰ τῆς τρεμούσης χειρός του.

Θ. Β.

Τὸ φῶς τῶν δικαίων εἶνε φαιδρόν· ὁ δὲ λύχνος τῶν ἀσεβῶν θέλει σβυσθῇ.

Τὸ λύτρον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ὁ πλοῦτος αὐτοῦ· ὁ δὲ πτωχὸς δὲν ἀκούει ἐπίπληξιν.

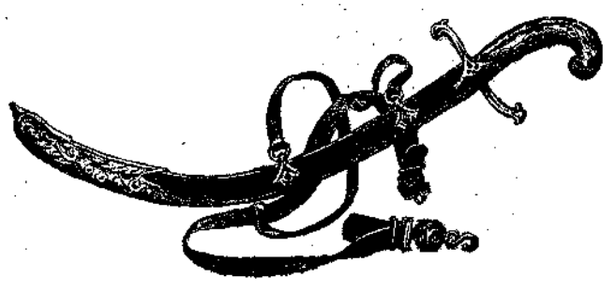

ΣΕ ΣΕΝΑ

Δὲν σ' ἀγαπῶ γιατ' εἶσαι τόσ' ὡραῖα
Κι' ἔχεις ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς γειότης
Ἀλλὰ γιατὶ μιὰ θεία μου ἰδέα
Βρῆκε σὲ σένα τὸν ὅμοιό τυς

Γιατ' εἶσ' ἕνας μου πόθος σαρκωμένος
Ἕνα γλυκὸ χρυσόφτερ' ὄνειρό μου
Γιατὶ ἀπὸ τὸν κόσμο κουρασμένος
Βρῆκα σὲ σένα τὸ ἰδανικό μου.

Κατέβασ' ἀπὸ φωτεινὰ παλάτια
Τὴν Φαντασία, ποῦ τὰ ἔχει χτίσει
Μ' ἐλπίδες καὶ μὲ πόθους ποῦ μάτια
Δὲν ἔχουν ὄψη γιὰ νὰ σὲ προσκυνήση

Ἐκράτησα τὸ πέταγμα τὸ θεῖο
Τοῦ νοῦ μου, ποῦ πετᾷ μὲ περηφάνεια
Τὸν ἔφερα 'στὸ χῶμ' αὐτὸ τὸ κρύο
Γιὰ νὰ σὲ φέρη ἕως τὰ οὐράνια

Ὦ! ἀκολούθησέ με 'κεῖ ἀπάνω,
Ἔλα μαζῆ μου θεία μου παρθένα,
Ἔλα ἐκεῖ μακρυὰ ἀπὸ τὸν πλάνο
Κόσμο, ὦ! ἔλα κόρη μὲ ἐμένα!

Ἔλα ἀπὸ τὸν κόσμο χωρισμένοι
Αἰθέρια νὰ περνοῦμε τὴ ζωή μας
Καὶ μέσα στ' ἄσπρα σύννεφα κρυμμένοι
Τὸ πρῶτο νὰ ἀλλάξωμε φιλί μας.

1901 Γεώργος Ν. Θωμαΐδης.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

Μέσα 'ς τὰ στήθη μου κρυμμένο
ἔχω οὐράνιο μυστικὸ
Μέθα 'ς τὰ στήθη μου κλεισμένο
ἔχω τραγούδι ἁρμονικὸ

Θέλω μιὰ λύρα νὰ τὸ ψάλλω
λύρα ἀνήκουστη καὶ μαγικὴ
Κι' ἀπὸ τὸ στόνο της νὰ πάλλη
Κάθε καρδιὰ ἁρμονικὴ

Τὸ κῦμα νὰ τὸ ψιθυρίση
μὲ φλοῖσβο ἤρεμο καὶ σιγαλὸ
'ς τὴν ἀμμουδιὰ ὅταν κυλίση
σ' ἀφροστεμένο αἰγιαλὸ

Νὰ μὴ τ' ἀκούση θνητὸς καθόλου
σ'τὴ φύσι μόνο νὰ ἐμπιστευθῶ
καὶ στὸν ἐνάστερο τῆς θόλο
ἀφόβως νὰ ἐκμυστηρευθῶ

Εἶναι ἡ μόνη ὅπου φυλάττει
πλῆθος μυχίων μας μυστικῶν
κι' ὡς ἀπαράβατον ὅρκον προτάττει
ψίθυρον αὔρας μελωδικόν

Ἄλλος κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθει
σ' ἄλλον κανένα δὲ θὰ τὸ 'πῶ
τὸ Μυστικό μου τότε ἐχάθη
ὅλοι θὰ μάθουν πῶς ἀγαπῶ!

Σείριος

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Η ΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΗ ΛΕΞΙΣ

Δύο μεταξὺ τῶν συναναστρεφομένων συνεννοοῦνται πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ παιγνίου τούτου, ὅπερ σύγκειται εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃ ὁ εἷς τούτων μίαν λέξιν ἀποφασισθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὅλης συντροφιᾶς. Πρὸς τοῦτο ὁ *μάντις* πρέπει ἐκ τῶν προτέρων νὰ ἦνε συνεννοημένος μετά τινος, ἀλλ' ἐν ἀγνοίᾳ τῶν λοιπῶν, ὅστις θ' ἀπαγγείλῃ φράσιν ὁλόκληρον, ἐν ᾗ θὰ ὑπάρχῃ ἡ λέξις αὕτη. Ἡ μόνη λοιπὸν συνεννόησις τῶν δύο τούτων, εἶνε ὁ μαντεύων νὰ εἴπῃ τὴν λέξιν ἐκείνην, ἥτις θὰ εἶνε τεθειμένη κατόπιν ὡρισμένης τάξεως λέξεως, ὡς πτηνοῦ, τετραπόδου, ἐπίπλου κ.λ.π.

Παράδειγμα

Ἔστω λοιπὸν ὅτι οἱ δύο ἐκτελεσταὶ τοῦ παιγνίου συνεννοοῦνται ἡ μαντευομένη λέξις νὰ εἶνε κατόπιν λέξεως ἐμφανούσης τετράποδον. Ἡ συντροφία ἐκλέγει τὴν λέξιν ἰχθὺς καὶ ὁ ἕτερος τῶν συνεννοηθέντων καλεῖ τὸν *μάντιν* καὶ ἄρχεται λέγων:

«Μετέβην χθὲς εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ νὰ ψωνήσω καὶ ἠγόρασα ἀρκετὰ λαχανικά, ἕνα ἀρνάκι, ἕνα ἰχθὺν μεγάλον καὶ γλυκύσματα».

Ὁ μάντις λοιπὸν λαμβάνων τὴν λέξιν τὴν μετὰ τὸ τετράποδον *ἀρνάκι* καὶ ἀναφωνεῖ ὡς δῆθεν μαντεύων: *ἰχθύς*.

ΑΙ ΧΗΝΕΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

Κατὰ τοὺς μῆνας Ὀτώβριον, Νοέμβριον καὶ Δεκέμβριον μεγάλη χρῆσις χηνῶν γίνεται ἐν Παρισίοις, ὅπου τὸ θεῖον κρέας, ὡς φαίνεται, δὲν εἶνε τόσον εὐχάριστον. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν μετακομίζονται ἐκεῖ ὑπὸ τῶν περιχώρων χιλιάδες, χιλιάδων ζευγῶν, αἵτινες ἐν ἀκαρεῖ διανέμονται ἐν τοῖς ἀπείροις ἐδωδιμοπωλείοις τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης. Ὑπάρχουσι **800, 000** οἰκογένειαι ἐν Παρισίοις σπανίως δὲ συμβαίνει, ὥστε οἰκογένειά τις νὰ μὴ φάγῃ χῆνα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην

Ἡ χὴν διὰ τὸν Γάλλον εἶνε ὅπως καὶ ὁ χοῖρος. Τὴν τρώγουσι ἑψητήν, τό δὲ λῖπος φυλάττουσι δι' ἄλλα φαγητά· ἐξιδανικεύθη τοσοῦτον ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, ὥστε ἐν μὲν τῇ πρώτῃ θεωρεῖται τὸ διακεκριμένον ψητὸν τῆς ἑορτῆς, ἐν τε τῇ δευτέρᾳ ἡ βασίλισσα τοῦ γεύματος τῶν Χριστουγέννων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἄνθρωπός τις ἔχων δεδεμένον τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν του καὶ κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του βρέφος, συναντήσας φίλον του τινὰ τῷ λέγει:

— Ἰδοὺ φίλε μου, τί πάλιν μοῦ ἔκαμεν ἡ γυναῖκα μου!

— Καὶ οὗτος ἀπορῶν ἐρωτᾷ:

— Τὸ μωρὸ ἢ τὸ μάτι σου;

Ὁ Σανκουλές.

— Ρέ! δός μου μιὰ δεκάρα.

— Ἔχω ὅλο πεντάρες!

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ:

— Παιδί, αὐτὸ τὸ φιλέτο μυρίζει ψάρια.

— Ἴσως θὰ εἶνε φιλέτο ἀπὸ ψαρά.

Μεταξὺ δύο καλλιτεχνῶν:

— Πίστευσέ με ἔχω νὰ φάγω ἀπὸ χθές.

— Αὐτὸ δὲν βλάπτει. Εἶνε διὰ νὰ μὴ λησμονῇς ὅτι εἶσαι καλλιτέχνης.

Ἰατρῶν διάλογος.

— Καὶ ἀπὸ τί πάσχει ἡ πελάτις σου Β'..;

— Ἐξάνθημα ἐπὶ τῆς ῥινός.

— Τί διέταξες λοιπόν;

— Τῆς ἀπηγόρευσα νὰ παίζῃ κλειδοκύμβαλον.

— Διότι ἔχει ἐξάνθημα ἐπὶ τῆς ῥινός της....

— Μά, φίλε μου, μοῦ ἦτο πολὺ ἐνοχλητική. Ἐγὼ κάθημαι εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἐκείνη εἰς τὸ μεσαῖον τῆς αὐτῆς οἰκίας.

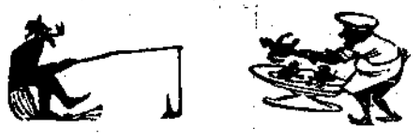

— Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ κλέπτου καὶ ψευστομανιώδους;

— Ὁ δεύτερος δύναται νὰ κλέψῃ καὶ τὸν ἑαυτόν του.

Ἐν τῷ ἑστιατορίῳ:

— Μικρέ, αὐτὴ ἡ κότα βρομάει.

— Λάθος κύριε, θὰ ἔχετε συνάνχην.

Φιλοσοφικαὶ σκέψεις:

— Ἤδη ἐν ἐπιθυμῶ διὰ νὰ γίνω εὐτυχής.

— Ἐννόησα, τὴν εὐτυχίαν.

Ἐκ τοῦ χοροῦ τῆς «Φιλαδελφείας»:

— Πῶς; Σεῖς καλὲ φαίνεσθε νεώτατος. Σᾶς ἐπανῆλθεν ἡ κόμη....

— (Μυστικῶς). Μάλιστα μὲ 30 δραχμὰς ἐνοίκιον.

Διάλογος ἐπαρχιωτῶν.

— Διατὶ εἰς τὴν Βουλὴν φωνάζουν;

— Διὰ νὰ μὴ ἀκούονται αἱ ὕβρεις των.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχειαν ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τὰ σύνθετα διαστήματα διαιροῦνται εἰς διπλᾶ τριπλᾶ, τετραπλᾶ κ.λ.π. καθ' ὅσον τὸ τελευταῖον διάστημα περιέχεται δίς, τρίς, τετράκις κ.τ.λ.

Ὥστε τὸ διὰ δέκα-τριῶν εἶνε διπλοῦν.

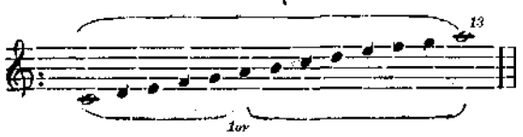

Τὸ διὰ δέκα-ἑπτὰ εἶνε τριπλοῦν.

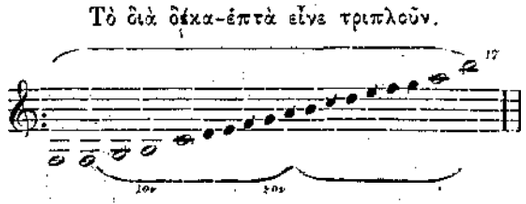

Διὰ νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸ ἁπλοῦν σύνθετόν τι διάστημα, ἀφαιροῦμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑπτὰ διαστημάτων τοσάκις, ὁσάκις περιέχεται· τὸ δ' ὑπολειπόμενον εἶνε διάστημα ἁπλοῦν. Π. χ. τὸ διὰ δεκα-τριῶν, ἐὰν ἀποκόψωμεν 7 μᾶς μένουσι 6, τὸ δὲ ἓξ εἶνε ἁπλοῦν διάστημα.

Τὸ διὰ δέκα ἑπτὰ ἐὰν ἀποκόψωμεν δὶς τὸ 7 μᾶς μένουσι 3, τὸ διὰ τριῶν εἶνε ἁπλοῦν διάστημα. Ἐὰν ὅμως δὲν ὑπάρχει ὑπόλοιπον τὸ ἁπλοῦν διάστημα εἶνε τὸ δι' ἑπτὰ ἐὰν δὲ τὸ ὑπόλοιπον εἶνε ἕν, τὸ ἁπλοῦν διάστημα εἶνε ἢ ὁμοφωνία ἢ μᾶλλον ἡ ὀκτάβα, ἐπειδὴ ἡ ὁμοφωνία εἶνε διάστημα.

Οὕτως ὅλα τὰ σύνθετα διαστήματα δυνάμεθα νὰ τὰ καταστήσωμεν ἁπλᾶ.

Διάστημά τι ἀριθμεῖται διττῶς· ἢ δηλαδὴ ἀπὸ τὸν χαμηλὸν φθόγγον εἰς τὸν ὑψηλὸν ἢ τοὐναντίον ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν εἰς τὸν χαμηλόν.

Μετὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, τὸ διάστημα ὀνομάζεται ἀνιόν. Οὕτω τὸ διὰ-τριῶν τοῦ **Do** εἶνε τὸ **Mi**.

Κατὰ δὲ τὴν δευτέραν περίστασιν ὀνομάζεται κατιόν. Οὕτω τὸ διὰ-τριῶν πρὸς τὰ κάτω τοῦ **Do** εἶνε τὸ **La**.

Οἱ φθόγγοι καὶ τὰ διαστήματα ἀριθμοῦνται συνήθως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω· ὥστε ὅταν λέγωμεν ἁπλῶς τὸ διὰ-δυοῖν τὸ **Re** ἐνοοῦμεν τὸ **Mi**· ὅταν λέγομεν τὸ διὰ τριῶν τοῦ **Fa**, ἐνοοῦμεν τὸ **La** κ.τ.λ.

Ὅλα τὰ διαστήματα τὰ ἔχοντα τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν διατονικῶν μερῶν καὶ φέροντα ἑπομένως τὸ αὐτὸ ὄνομα, εἰσὶν ἴσα πρὸς ἄλληλα. Γνωρίζομεν βεβαίως ὅτι ὑπάρχωσι διαστήματα διὰ δυοῖν ἐξ ἑνὸς φθόγγου, ὡς τὸ **Do-Re**, **Re-Mi** καὶ διὰ δυσὶν ἐξ ἡμιτονίων, ὡς τὸ **Mi-Fa**, **Si-Do** ὑπάρχουσι πρὸς τούτοις πολλὰ εἴδη διὰ τριῶν, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε κ.τ.λ. Ἕκαστον λοιπὸν διάστημα ἔχει διαφόρους σχηματισμούς.

Τὰ διαστήματα ὡς πρὸς τὸν σχηματισμόν των εἶνε διαφόρου ποιότητος, ἤτοι ἀκριβῶς, μείζονος γένους, ἐλάσσονος γένους, αὐξανόμενα καὶ ἐλαττούμενα. Ἐκ τῶν διαστημάτων, τὸ διὰ τεσσάρων, τὸ διὰ πέντε καὶ τὸ διὰ πασῶν, λαμβάνουσι τὴν ποιότητα τοῦ ἀκριβοῦς. Μεγαλείτερον τοῦ ἀκριβοῦς κατὰ ἓν χρωματικὸν ἡμιτόνιον εἶνε τὸ αὐξανόμενον διάστημα, μικρότερον κατὰ τὴν αὐτὴν ἀξίαν, εἶνε τὸ ἐλαττούμενον.

Τὸ διὰ δυοῖν, τὸ διὰ τριῶν, τὸ δι' ἓξ καὶ δι' ἑπτὰ λαμβάνουσι τὴν ποιότητα τοῦ μείζονος γένους καὶ τοῦ ἐλάσσονος, διαφέροντα κατὰ ἓν ἡμιτόνιον. Μεγαλείτερον τοῦ μείζονος γένους κατὰ ἓν χρωματικὸν ἡμιτόνιον, εἶνε τὸ αὐξανόμενον, μικρότερον τοῦ ἐλάσσονος γένους κατὰ τὴν αὐτὴν ἀξίαν, εἶνε τὸ ἐλαττούμενον διάστημα.

Τὰ διαστήματα κατὰ τὸν διάφορον σχηματισμόν των, μετροῦνται διὰ φθόγγων, ἡμιτονίων διατονικῶν καὶ χρωματικῶν.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ρυθμίζειν τὰ διαστήματα, δεικνύει ἀκριβῶς τὴν φύσιν των.

Ἀληθῶς, καθὼς τὸ ὄνομα ἑκάστου διαστήματος ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν διατονικῶν μερῶν ἅτινα περιέχει, ὁμοίως ὁ ἀριθμὸς ὁ δεικνύων τοὺς τόνους καὶ τὰ ἡμιτόνια εἶνε ἐκεῖνος, ὁ προσδιορίζων τὰς βαθμίδας, αἵτινες χωρίζουσι τὰ διαστήματα κατὰ τὴν συζυγικὴν διαδοχὴν αὐτῶν.

Ὅθεν ἕπεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν διαστημάτων (τόνων καὶ ἡμιτονίων διατονικῶν) ἐξισοῦται κατὰ ἓν ὀλιγώτερον πρὸς τὰς βαθμίδας.

Ὁμοφωνία, τὸ αὐτὸ διάστημα. Ὁ βαθμός.

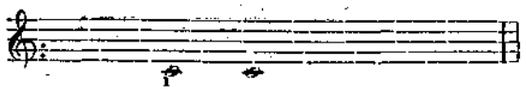

Διὰ δυοῖν. Δύο διαστήματα. 1. Βαθμός.

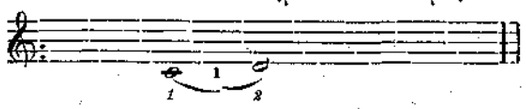

Διὰ τριῶν. 3. διαστήματα 2 βαθμίδες.

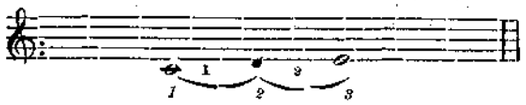

Διὰ τέσσαρα. 4 διαστήματα 3 βαθμίδας

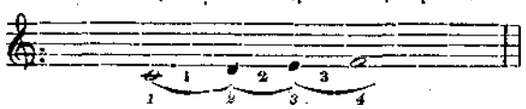

Τὰ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος διαστήματα ὁποιουδήποτε καὶ ἂν εἶνε ὁ σχηματισμός του, ἀριθμοῦσι τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν διατονικὸν βαθμίδων.

Ταῦτα δὲ μεταβάλλονται ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν βαθμίδων, οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ των· ἄλλα ἐξ αὐτῶν εἰσὶ μεγάλα, ἄλλα ἀκολουθοῦσι τοὺς φθόγγους των, ἄλλα δὲ μικρά, ἄλλα δὲ περικλείουσιν ἡμιτόνια, ἀλλ' ἡ ποσότης μένει πάντοτε ἡ αὐτή.

Παραδ. Χάριν.

Τὸ διὰ τριῶν τοῦ μείζονος γένους περιέχει δύο φθόγγους (2 βαθμίδας).

Τὸ διὰ τριῶν τοῦ ἐλάσσονος γένους περιέχει 1 φθόγγον, 1 ἡμιτ. διατον. (2 βαθμ.)

Τὸ διὰ τριῶν αὐξανόμενον περιέχει 2 ἡμιτόνια διατονικὰ (2 βαθμίδας).

Τὸ χρωματικὸν ἡμιτόνιον ἀνάγεται εἰς τὰ αὐξανόμενα διαστήματα, προστίθεται δὲ εἰς τὴν διατονικὴν βαθμίδα, χωρὶς καθόλου νὰ βλαφθῇ ὁ κανὼν τὸν ὁποῖον ἐθέσαμεν, ὅταν ὅμως ἡ ἀλλοίωσις ἡ παράγουσα αὐτήν, δὲν ἀλλάσσει τὴν τάξιν τοῦ διαστήματος. **Do**, **Re ♯** σχηματίζουσιν ἓν διὰ δυοῖν ὡς τὸ **Do re** καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο περιέχει μίαν βαθμίδα διατονικήν, τὸ δὲ χρωματικὸν ἡμιτόνιον **re**, **re ♯** δὲν λαμβάνεται ὡς βαθμὶς διατονική.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ὀνοματογραφίας τῶν διαστημάτων.

Ἐν τῇ ὀνοματογραφίᾳ τῶν διαστημάτων παρατηρεῖται ἀνομοιότης. Ἡ ἀνωμαλία αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς διαφόρου ἐπιθεωρήσεως διαστημάτων τινῶν. Τινά, ὡς τὸ διὰ δυοῖν, τὸ διὰ τριῶν, τὸ δι' ἓξ τὸ δι' ἑπτὰ λαμβάνουσι τὰς ποιότητας καὶ τοῦ μείζονος καὶ τοῦ ἐλάσσονος γένους, ἀναφέρονται δὲ καὶ εἰς τοὺς δύο σχηματισμοὺς ὑπὸ τῶν ὁποίων προσφέρονται εἰς τὴν διατονικὴν περίστασιν.

Ἄλλα δέ, ὡς τὸ διὰ τεσσάρων, τὸ διὰ πέντε καὶ τὸ διὰ πασῶν ἐπεννοήθησαν, ἵνα ἔχωσι τρόπον τινὰ ἰδιαίτερον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθωσι χωρὶς νὰ περιπέσωσιν εἰς εἶδος τι παρὰ φύσιν. Τὰ διαστήματα δὲ ταῦτα δὲν εἶνε οὔτε τοῦ μείζονος γένους, οὔτε τοῦ ἐλάσσονος καὶ ὠνομάσθησαν ἰδιαιτέρως ἀκριβῆ. Τοῦτο ὅμως διὰ τὴν ὀκτάβαν ἐννοεῖται εὐκόλως, ἐπειδὴ εἰς τοῦτο τὸ διάστημα ὁ τόνος αὐξανομενος, δὲν εἶνε παρὰ ἐπανάληψις τοῦ χαμηλοῦ τόνου.

Ἐρχόμεθα εἰς τὸ διὰ πέντε. Τοῦτο λέγεται ἀκριβές, διότι παρέχει τὴν ἀντήχησιν τῶν ἠχούντων σωμάτων καὶ εἶνε ὁ κύριος παράγων τοῦ μουσικοῦ συστήματος. Οὕτω θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐκ τούτου ἀπορρέει ὁ τονισμὸς καὶ ὅτι ἐκ τούτου σχηματίζεται τὸ ἀμετάβλητον καὶ ὡρισμένον μέρος εἰς τὰ στοιχεῖα τῶν γεννῶν μέχρις ὅτου τὸ διὰ τριῶν ἑτέραν παρέξῃ ἀντήχησιν.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ διὰ πέντε καὶ τὸ διὰ πασῶν λαμβανόμενοι ἁρμονικῶς ὠνομάσθησαν «ἀτελὴς συμφωνία». Τὸ διὰ τεσσάρων ὠνομάσθη ἀκριβές, διότι ἀναφέρεται εἰς τὸ πέμπτον, οὗτινος εἶνε μεταβολή. Προσθέτομεν δὲ ὅτι τὸ διὰ τεσσάρων λέγεται αὐξανόμενον, τὸ δὲ διὰ πέντε ἐλαττούμενον κατὰ τὴν τάξιν ταύτην ἔχουσιν ἕνα χαρακτῆρα, μίαν ἐπακολουθοῦσαν σειράν, ἐπειδὴ σχηματίζονται κατὰ τὴν φύσιν τῶν αὐξανομένων καὶ ἐλαττουμένων διαβημάτων. Ἰδοὺ τὸ κοινῶς λεγόμενον ἀποκατάστασις ὡς πρὸς ταῦτα τὰ διαστήματα

Ὁ **E Botin** εἰς τὸ ἔργον του ὀνομαζόμενον —Πραγματεία σύνθετος καὶ λογικὴ περὶ τῶν κυριωτέρων στοιχείων τῆς μουσικῆς— πρὸς διάκρισιν καὶ διάταξιν τοῦ διὰ πέντε, ὅπερ ὀνομάζομεν ἀκριβῶς μεταξὺ τῶν διαστημάτων τοῦ μείζονος γένους, ὀνομάζονται ἑπομένως ἔλασσον γένος τὸ διὰ τέσσαρα, ὅπερ εἶνε ἡ ἀντιστροφὴ τοῦ διὰ πέντε (διὰ τέσσαρα ἀκριβές.)

Ἡ διαφορὰ αὕτη ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο τούτων εἰδῶν τῶν διαστημάτων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος, εἶνε ἓν ἡμιτόνιον δι' ὅλα τὰ διατονικὰ διαστήματα. Δὲν ὑπάρχει ἐξαίρεσις παρὰ ὡς πρὸς τὴν ὀκτάβαν ἧς ἡ σύνθεσις εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή.

Ἐὰν δὲ μεταξὺ ὅλων τῶν διαστημάτων τῶν σχηματιζομένων ὑπὸ τῶν βαθμίδων τῆς διατονικῆς κλίμακος, ἑννουμένης τῆς μιᾶς μετὰ τῆς ἄλλης, παραβάλλωμεν τὰ διαστήματα τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος θὰ εὕρωμεν αὐτὰ δύο εἰδῶν, δηλαδὴ θὰ ἔχωμεν δύο εἴδη δυοῖν, διὰ τριῶν, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, δι' ἓξ καὶ δι' ἑπτά.

Ἐκ δύο διαστημάτων τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἀλλ' ἀνίσων, τὸ μεγαλείτερον φυσικῶς σχηματίζει τὸ μεῖζον γένος, τὸ δὲ μικρότερον τὸ ἔλασσον γένος.

Ἡ δὲ ὀκτάβα, ἥτις διατονικῶς ἔχει τὸν αὐτὸν τρόπον σχηματισμοῦ, εἶνε τὸ μόνον διάστημα εἰς τὸ ὁποῖον ἁρμόζει ἡ ποιότης τοῦ ἀκριβοῦς ἢ ἀβλαβοῦς.

Ὡς πρὸς ταῦτα θὰ ἔχωμεν:

Διὰ δυοῖν τοῦ μείζονος γένους 1 τον.
Διὰ δυοῖν τοῦ ἐλάσσονος γένους 1 ἡμιτόν.
Διὰ τριῶν τοῦ μείζονος γένους 2 τόν.
Διὰ τριῶν τοῦ ἐλάσσονος γένους 1τόν. καὶ 1ἡμι.
Διὰ τεσσάρων τοῦ μείζονος γένους 3 τόν.
Διὰ τεσσάρων τοῦ ἐλάσσονος γένους 2τόν. καὶ 1ἡμι.
Διὰ πέντε τοῦ μείζονος γένους 3τόν. καὶ 1ἡμιτ.
Διὰ πέντε τοῦ ἐλάσσονος γένους 2τόν. καὶ 2ἡμιτ.
Δι' ἓξ τοῦ μείζονος γένους 4 τόν. καὶ 1ἡμιτ.
Δι' ἓξ τοῦ ἐλάσσονος γένους 3τόν. καὶ 2ἡμιτο.
Δι' ἑπτὰ τοῦ μείζονος γένους 5τόν. καὶ 1ἡμιτ.
Δι' ἑπτὰ τοῦ ἐλάσσονος γένους 4τόν. καὶ 2ἡμιτ.

Τὰ δὲ διαστήματα τὰ αὐξανόμενα ἢ ἐλαττούμενα παρακολουθοῦνται ἀναγκαίως ὑπὸ μιᾶς χρωματικῆς ἀλλοιώσεως.

(ἕπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

44. Αἴνιγμα

Τὸ πᾶν ἂν λάβῃς ὡς ἀρχὴν
καὶ μετὰ ἡσυχίας
προσθέσῃς μίαν γενικὴν
τινὸς ἀντωνυμίας.
Μίαν σοῦ δίδω τότ' εὐχὴν
μακρὰν τῆς ἀσθενείας
αὐτῆς νὰ εἶσαι, φίλατε.

Κισσὸς

45. Αἴνιγμα.

Ἂν, ὦ λύτα μου, θελήσῃς
τὸν αὐχένα μου ν' ἀλλάξῃς,
βέβαια θὰ ἀπορήσῃς
πῶς εὐθὺς νὰ μὲ πετάξῃς
ἐκ τοῦ οἴκου ἠδυνήθῃς
κ' ἐν θαλάσσῃ νὰ μὲ ρίψῃς.
Ἂν δὲ πάλιν ἀποκόψῃς
τὴν κακή μου κεφαλὴ
σπεῦσε νὰ μὲ ἀνταμώσῃς
εἰς Ὀλύμπου κορυφή.

Κισσὸς

46. Γρῖφος.

Εἶμαι ΛΝ ἢν Ε χρῶμος, χρῶμος, χρωμος . . .

Κισσὸς

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 18 ΤΕΥΧΟΥΣ

40. Αἴνιγμα Πρίν-Τ-ἔζη Πρίντεζης.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Διομήδης Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Εὐστράτιος Ψαλτίδης ἐκ Σμύρνης.

41. Αἴνιγμα Ἔρως-Ἔως-ως-ς.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ ἐξ Ἀμαλιάδος Β. Ι. Π. ὁ κ. Διομήδης Παπαπικολάου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Παντ. Σταυράκης ἐξ Ἀθηνῶν.

42. Γρῖφος. Τὸ ἐὰν ἐστὶν ὑποθετικόν.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Παναγ. Ἀ Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ ἐξ Ἀμαλιάδος Β. Ι. Π. ὁ κ. Β. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δίς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

43. Ἐρωτήσεις πρὸς ἀπόκρισιν.

1ον Μὲ ὡρολόγιον τὸ ὁποῖον πηγαίνει ὀπίσω,
2ον Ἀπὸ τῆς δυστυχίας εἰς τὴν εὐτυχίαν.
3ον Ν' ἀφήσῃς τὸν κόσμον ὁπόταν εἶσαι εὐτυχής.

Ὁ κ. Παν. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν ἀπήντησε καταλλήλως καὶ ἐπὶ τῆς 3ας ἐρωτήσεως ὁ ἐξ Ἀμαλιάδος Ι. Β. Π.

«Πωλεῖται πλήρης καὶ κανονικὴ στολὴ προξένου Ρωμανίας εἰς ἀρίστην κατάστασιν. Πλείοναι πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Εἰς τὸ ἐν Βώλῳ νεόδμητον καὶ νεοσύστατον Ξενοδοχεῖον ἡ «Μεγάλη Βρεττανία» τοῦ κ. Ν. Κ. Σακελλαρίου καὶ Σας διαμένων τις θὰ νομίζῃ ὅτι ἐνδιαιτᾶται εἰς Εὐρωπαϊκὸν Ξενοδοχεῖον πρώτης τάξεως. Ἡ περιποίησις, ἡ καθαριότης διὰ τῶν ὅλως νεοσυστάτων συσκευῶν καὶ ἐπίπλων ἐπιφέρει τὴν ἄνετον ἐν αὐτῷ διαμονήν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων συστάσεων τὰς ὁποίας ἔχει κατήρτισε καὶ διαμέρισμα λουτήρων διὰ θερμοῦ ἢ ψυχροῦ ὕδατος, ἡ δὲ θέσις ἐν ᾗ τοῦτο εὕρηται δεσπόζει ὅλης ἐκείνης τῆς ὡραίας ἀπόψεως τῆς πόλεως.

ΕΥΑΓΓ. ΠΑΠΑΧΑΤΖΗ δ. φ.
πρ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΓΟΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ
μετὰ φιλοσοφικῆς ἀναλύσεως τῶν κεφαλαίων
Ἐξεδόθη εἰς ὡραιότατον τεῦχος.

ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗ,
Γυμνασιάρχου

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΕΚΑΒΗ
(Κείμενον μετ' ἀρίστων ἑρμηνευτικῶν σημειώσεων ἀποκλειστικῶς τοῖς μαθηταῖς χρησίμων)
Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Καλλιτεχνικὸν φωτογραφεῖον
Ὁδὸς Ἀθηνᾶς ἀρ. 91.
(*παρὰ τὴν ἀγορὰν*)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

D. R. Konstanta. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν ὑμῖν ταχυδρομικῶς.— M. R. Batoum. Ἐπιστολὴ καὶ ἔμβασμα ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται ταχυδρομικῶς.— Λ. Γ. Κάρδιφ. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σᾶς ἐστάλη ταχυδρομικῶς.— Σ. Μ. Πάτρας. Δελτάριον ἐλήφθη. «Δύο Καρδίαι» σᾶς ἀπεστάλησαν.— Μ. Χ. Σφάξ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀναμένομεν τὸ συντομώτερον. Εἴμεθα εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν —Δ. Σ. Μελίτην. Δελτάριον ἐλήφθη, ἀλλὰ διήγημα οὐδόλως. Ἴσως ἀπωλέσθη.— Λ. Α. Λάρισσαν. Τρίτον τόμον θὰ φροντίσωμεν νὰ σᾶς εὕρωμεν καὶ ἡσυχεῖτε.— Κ. Δ. Πιτέστιον. Ἐλήφθη. Ἡσυχεῖτε καὶ γίνεται. Ἐγράψαμεν.— Γ. Δ. Βῶλον. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἔχει καλῶς.— Κ. Ν. Δ. Τεργέστην. Συνδρομή σας ἐλήφθη. εὐχαριστοῦμεν πολύ.— Δ. Σ. Σμύρνην. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν ἀποδείξεων.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου